VAMPIRAȚII

ADÂNCURILE MORȚII

JUSTIN SOMPER

1

„O fascinantă combinație de piraterie și vampirism... bravo!”

DARREN SHAN

Voi, cei ce însoţiţi pentru prima dată echipajul Vampiraţilor, atenţie: chiar dacă n-aţi citit până acum cărţile din seria *Vampiraţii,* asta nu vă împiedică să vă bucuraţi de extraordinarele aventuri din *Vampiraţii – Adâncurile morţii…*

Aşa că scufundaţi-vă!

Justin Somper

Vampiraţii

Adâncurile morţii

Traducere de Sorin Voinea

Pentru Sally, care m-a ajutat deseori să mă înalţ din adâncuri. Aceasta este pentru tine!

Peripeţiile din această carte au loc între evenimentele din primul volum, *Vampiraţii – Demonii oceanelor,* şi începutul aventurilor din al treilea, *Vampiraţii – Vremurile terorii…*

Capitolul 1

Permisia

— Patruzeci şi opt de ore! zise Bart zâmbind larg.

— Două zile şi două *nopţi* pe cinste! spuse vesel Jez.

— Spre uscat, cu toată viteza! strigară joviali cei doi prieteni, bătând din palme deasupra capului şi, apoi, în dreptul şoldurilor.

Prietenul lor, Connor Tempest, clătină din cap zâmbind bucuros. Connor, la numai paisprezece ani, era unul dintre cei mai tineri piraţi de la bordul corabiei *Diablo* – dar asta nu-i împiedica pe prietenii lui să încerce să-l conducă pe căi greşite de fiecare dată când aveau ocazia. Băiatul le înţelegea bucuria şi ştia foarte bine că erau printre cei mai destoinici membri din echipajul căpitanului Molucco Wrathe.

— Un singur lucru este mai minunat ca acela de a fi pirat pe o corabie de piraţi, spusese Jez cu câteva ore în urmă, după ce coborâseră de pe *Diablo.* Şi anume, să fii pirat în permisie, cu buzunarele pline de galbeni şi timp berechet la dispoziţie!

De când au coborât de pe *Diablo* şi au urcat într-un mic velier, Jez şi Bart n-au încetat o clipă să râdă cu gura până la urechi şi, în timp ce Connor cârmea calm barca într-un golfuleţ înţesat de ambarcaţiuni, cei doi prieteni începură să sară ca nişte copii zburdalnici, clătinând ameninţător barca într-o parte şi-n alta.

— Aşadar, ăsta-i locul? întrebă Connor.

— Ăsta el îi răspunse Bart. *Calle del Marinero*… Ţinutul păcatelor!

— Hm! Traducerea *corectă* nu sună chiar aşa, spuse Jez.

— Într-adevăr, domnule Stukeley, îl aprobă Bart, dregându-şi glasul. Traducerea textuală ar fi… Strada

Navigatorilor!

Connor privi spre creasta abruptă şi ostilă de dincolo de mulţimea de vase din golf. Lumina zilei devenea tot mai slabă şi pământul arăta din minut în minut tot mai întunecat şi mai respingător.

— Şi unde anume e strada asta? întrebă Connor. Fiindcă eu nu văd decât un afloriment stâncos. Parcă spuneai că locul ăsta e plin de baruri, taverne şi câte şi mai câte. Mai avem mult de mers pe uscat, până ajungem acolo?

— Domnule Tempest, nu mai vezi bine? spuse Jez. Priveşte în jurul tău!

— Nici vorbă să coborâm pe *uscat,* spuse Bart. Ăsta-i *Calle del Marinero* – chiar aici. E un orăşel plutitor!

În timp ce cârmea barca prin mulţimea de vase ce-i înconjurau falnice, Connor privi mai atent navele din jurul lor – ambarcaţiuni pline de oameni şi înţesate de lumini. Muzica răsuna puternic – într-un cocteil asurzitor de armonii rock, folk şi cântece marinăreşti executate în tempouri rapide. Connor se simţi dintr-odată foarte entuziasmat. Tavernele erau chiar vasele în sine!

În faţa lor plutea o splendidă corabie chinezească, pe ale cărei vele roşii era reprezentată o pasăre în diferite stadii ale zborului. Când se mai apropiară, Connor citi pe lateralul navei numele acesteia: *Papagalul Sângeros.*

— Ah, *Papagalul Sângeros!* zise impresionat Jez. Se spune că echipajul joncii a urcat într-o seară la bord pentru o scurtă vizită şi de-atunci n-a mai coborât de pe corabie!

— Mai târziu o să bem şi acolo un păhărel, spuse Bart.

— O să bem câte un pahar pe *fiecare* navă! îl completă Jez.

Connor clătină din cap. Începea să-şi contureze o imagine despre cum aveau să decurgă lucrurile în această permisie. Cine putea şti în ce stare vor ajunge Jez şi Bart până duminică pe înserat – când *Diablo* urma să vină după ei şi să-i ia din *Calle del Marinero.*

— Ei, hai nu fi îngrijorat, îi spuse Jez, ciufulindu-i părul.

— Nu-ţi face griji, domnule Tempest, fiindcă vom fi foarte atenţi cu tine! adăugă Bart, urcând pe marginea bărcii. În definitiv, nu suntem noi – pe bună dreptate? – Cei Trei Corsari?

Connor încuviinţă din cap. Prietena lor, Cutlass Cate, pirat şi ea, le pusese această poreclă şi băieţii o acceptaseră numaidecât.

— Toţi pentru unul… strigă Bart, atât de tare încât vocea sa acoperi muzica de pe *Papagalul Sângeros* şi câţiva cheflii priviră curioşi micuţa barcă a tinerilor piraţi.

— Şi unul pentru toţi! strigară Connor şi Jez.

Într-un târziu, Connor observă un loc liber la dana de acostare şi cârmi cu deosebită iscusinţă barca lângă chei.

— Perfect! strigă Bart, sărind pe pasarela de lemn a cheiului şi înnodând cu pricepere parâma.

Jez îl zori pe Connor să coboare mai repede şi să iuţească pasul:

— Hai, nu mai pierde vremea! Fiindcă n-avem la dispoziţie decât patruzeci şi opt de ore!

Connor grăbi pasul pe chei şi, în scurt timp, observă că debarcaderul se ramifica într-o vastă reţea de podeţe de lemn. Jez şi Bart înaintau cu paşi mari în frunte, în vreme ce Connor îşi domoli ritmul, pentru a vedea tot ce se află în jurul său. În toate direcţiile, tavernele plutitoare păreau să se ia la întrecere în a-i capta cât mai mult atenţia – *Corăbierul Cochet, Poseidon, Tunul şi Sabia…*

Pe o barcă micuţă era amenajat până şi un salon de tatuaje, şi Connor se opri o clipă, pentru a-l urmări la lucru pe specialistul dinăuntru. Îşi dorea de multă vreme un tatuaj. La intrarea pe puntea vasului, Connor văzu câteva steaguri pe care erau desenate diferite modele de tatuaje. N-ar fi fost straşnic să aibă şi ei câte un tatuaj identic? gândi el, văzând un desen ce reprezenta trei săbii – o imagine perfectă pentru Cei Trei Corsari!

— Hei! strigă băiatul după Bart şi Jez, cu o clipă înainte ca aceştia să dispară în mulţimea de oameni ce se

îmbulzeau pe debarcader.

— Bună! îl salută o tânără aflată la doar câţiva paşi în faţă, ai cărei zulufi fluturau în adierea plăcută a brizei.

Când tânăra se întoarse, Connor văzu uluit că era o fată *bătrână* – o fată *foarte* bătrână. Cârlionţii aparţineau de fapt unei peruci care nu i se potrivea deloc, chipul îi era pudrat ca o prăjitură şi genele false pe care şi le aplicase păreau la fel de lungi şi de groase ca picioarele unei tarantule.

— Eu sunt Rose, se prezentă ea, zâmbind şi dezvelindu-şi totodată dinţii rari din gură. Dar mi se spune Rose cea Sălbatică. Vrei să ştii de ce?

— N-avem timp! strigă Jez, alergând în ajutorul lui Connor. N-avem o clipă de pierdut! Domnule Tempest, hai odată – să nu care cumva să ne rătăcim!

Connor se lăsă bucuros smucit de-a lungul cheiului.

— Ai scăpat ca prin urechile acului, îi zise Jez râzând. Tinere Tempest, data viitoare să fii mai precaut, căci în *Calle del Marinero* te pândesc tot felul de pericole!

— Băieţi, ce ziceţi de asta? le strigă Bart, aşteptându-i la capătul unei pasarele ce ducea spre o superbă joncă veche.

Connor citi numele corabiei scris pe lateral cu litere argintii: *Delfinul Deocheat.*

Bart le arătă spre pancarta de la intrare.

Concurs de scanderbeg în această seară.

Întrecerile încep la ora 19:00 fix!

Ultimul care rămâne la masă primeşte pe gratis bere şi homari de apă dulce!

— Homari de apă dulce! se entuziasmă Connor. Delicioşi! Să mă înscrieţi şi pe mine!

— Homarii ăştia cum *or fi?* întrebă Jez.

— Băieţi, intraţi sau vă vedeţi de drum? răcni o namilă de om de la celălalt capăt al podeţului.

— Intrăm! exclamă Bart, pornind cu paşi mari pe

pasarelă.

— Intrăm! repetară în cor Jez şi Connor, urmându-şi prietenul îndeaproape.

Simţindu-se din ce în ce mai entuziasmat, Connor era sigur de un lucru: înainte de a li se termina permisia, Cei Trei Corsari aveau să se distreze pe cinste!

Capitolul 2

Întrecerea

Pe puntea slab luminată a *Delfinului Deocheat,* Connor avu nevoie de câteva clipe până să se acomodeze cu semiobscuritatea.

— Unde trebuie să ne înscriem pentru concurs? îl întrebă Bart pe barman – un tip solid, îmbrăcat într-un maiou strâns pe corp. Braţele îi erau tatuate cu bancuri de delfini albaştri, iar puţin mai jos de nodurile degetelor avea imprimate literele: D-O-L-P-H. Connor îşi dădu seama că acestea nu puteau reprezenta altceva decât numele barmanului.

— Aţi nimerit cam târziu, spuse Dolph. Întrecerea a început deja, în urmă cu o oră.

— Dar noi de-abia acum am ajuns! zise Bart.

— Ah, dacă ştiam că veniţi şi voi, vă aşteptam cu siguranţă, rânji barmanul, după care zâmbi înţelegător. Amice, hai nu te necăji, fiindcă puteţi participa fără probleme. Nu e nevoie să vă înscrieţi. Aruncaţi un dolar în oala aia şi aşezaţi-vă la rând. Kal îşi doreşte negreşit competitori proaspeţi, căci în seara asta i-a cam biruit pe toţi.

— Kal? întrebă Bart. Cine-i Kal?

— Nu întreba şi nu pălăvrăgi, răspunse barmanul. Aşa merg lucrurile pe aici pe la noi, căci n-avem clienţi de-ai casei, şi majoritatea consumatorilor vin şi pleacă odată cu mareea.

Bart aruncă trei dolari în oală, după care se întoarse spre barman.

— Se pare că norocul lui Kill e pe cale să se schimbe, pentru că n-avem de gând să plecăm acasă cu burţile goale!

— Da, cum zici tu, răspunse Dolph. Concursul se

desfăşoară în barul din spate – dincolo de uşile alea.

— Mulţumim, spuse Bart. Aţi putea între timp să puneţi şi nişte homari la foc.

Dolph îl ţintui cu un zâmbet:

— N-avea grijă, fiindcă se pregătesc foarte repede.

— Bart porni primul şi intră pe uşile batante ale barului, în spatele cărora se afla un salon mai mic şi mai întunecos, dar nu într-atât de lipsit de lumină încât Connor să nu-i poată observa pe ceilalţi clienţi, care se întoarseră curioşi spre cei trei străini, de parcă ar fi vrut să le spună: *Băieţi, credeţi că aveţi vreo şansă? Mai gândiţi-vă!*

În mijlocul încăperii era o măsuţă de lemn, cu două scaune – dintre care unul era liber, iar pe celălalt şedea Kal. Bărbatul îşi ţinea capul aplecat şi nu i se vedea decât părul azuriu, tuns îngrijit. Deodată, Kal îşi ridică privirea spre cei trei nou-sosiţi, care încremeniră uluiţi.

— Eşti fată! exclamă Bart.

— Ia te uită, se vede că-ţi merge repede mintea, spuse Kal, stârnind hohote de râs în rândul celorlalţi clienţi, care începură să tropăie aprobator cu picioarele în podea.

— Prietenii îmi spun Kally, adăugă tânăra, ai cărei ochi luceau în aceeaşi nuanţă albastră ca şi a părului.

Erau cumva luaţi peste picior? se întrebă Connor. Kally purta un maiou prin care îşi evidenţia braţele musculoase şi umerii masivi, destul de neobişnuiţi la o fată – dar, chiar şi aşa, tânăra nu putea avea nicio şansă în a-i întrece ca forţă. Să fi fost adevărat că-i învinsese pe toţi ceilalţi competitori din bar? Tinerii nu puteau afla decât printr-o singură modalitate.

— Aşadar, băieţi… continuă Kally foarte serioasă. Cine doreşte să fie primul?

— Eu, spuse Jez, păşind în faţă.

Connor îl strânse prieteneşte de umăr:

— Mult noroc! spuse el, după care Jez îi făcu ştrengăreşte cu ochiul şi se aşeză.

Kally îşi plasă cotul pe masă şi îşi întinse braţul. Jez îi urmă exemplul şi cei doi îşi cuprinseră palmele.

— Eşti gata, amice?

Tânăra, spre deosebire de celelalte fete pe care le cunoscuse Connor, avea un stil complet diferit de a vorbi şi, cu toate că de-abia o văzuse, băiatul simţea că începea deja s-o îndrăgească. Privindu-l pe Bart, observă că şi prietenul lui o privea la fel de absorbit ca şi el.

— Să începem, spuse Jez.

Totul se sfârşi însă la fel de repede precum începuse şi, de îndată ce Kally reuşi să-i culce braţul fără nicio problemă, în sală izbucniră câteva pufnituri batjocoritoare.

— Credeam c-o s-avem parte de un meci mai ca lumea, grohăi un bătrân, înainte să sughiţă zgomotos şi să se prăbuşească pe podea.

— Bună încercare, spuse Kally zâmbind dulce, în timp ce Jez se ridica năuc de pe scaun. Cine-i la rând?

— Eu, zise Bart, aşezându-se în faţa tinerei.

Cu toate că Bart arăta impunător, acest lucru părea mai degrabă s-o amuze pe Kally, decât s-o intimideze.

— Ah, aţi adus şi cavaleria grea?

Fără să-i răspundă, Bart îşi aşeză cotul pe masă şi îşi încordă bicepsul.

Disputa nu durã decât o clipă, căci Bart îi culcă instantaneu braţul foarte aproape de tăblia mesei. Connor zâmbi larg. Prietenul său nu mai trebuia de-acum decât să-i apese mâna pe lemnul mesei.

Uşor de zis, dar greu de făcut. Deşi se vedea la doar câţiva milimetri de înfrângere, Kally reuşea să-şi menţină braţul neclintit. Pe chip nu i se putea citi nici cea mai mică urmă de încordare sau spaimă.

Deodată, braţul lui Bart începu să se mişte – în direcţia opusă!

Nu se poate, gândi Connor. *Kally doar simula revenirea!*

Bart rezistă vizibil încordat şi, câteva clipe mai târziu, Kally îi trânti puternic braţul pe tăblia mesei.

— Eşti grozavă! spuse Bart, împingând uluit scaunul.

— Mersi, amice! îi răspunse Kally făcându-i cu ochiul.

Când Bart se depărtă de masă şi se alătură celorlalţi, Dolph intră în salon cu o tavă plină cu băuturi şi îi zâmbi tinerei:

— Se pare că i-ai cam biruit pe aceşti piraţi.

— Piraţi? repetă ea intrigată, privindu-l pe Connor care se apropia de masă pentru a-şi încerca şi el norocul. Tu nu eşti cam tânăr pentru a fi pirat? întrebă ea.

— Am paisprezece ani, îi răspunse Connor. Sunt suficient de matur.

— Şi e unul din cei mai buni spadasini de pe corabia noastră, adăugă mândru Bart.

— Înseamnă că ar trebui să aibă un braţ şi o strângere puternică de mână, spuse Kally, ai cărei ochi luceau puternic.

Connor se aşeză roşind. *Râdea cumva de el?* Ochii fetei, de un albastru incredibil, îl captivau atât de intens, încât păreau să-l atragă în adâncuri impenetrabile.

— Eşti gata? întrebă Kally.

Connor o apucă strâns de mână.

— Să începem, îi zise el, simţind îndată forţa braţului tinerei.

Fata era puternică. Foarte puternică. Dar şi el era la fel. Nu atât de vânjos ca Bart, desigur, dar, chiar şi aşa, simţea că îi putea opune rezistenţă – cel puţin pentru moment.

În timp ce întrecerea continua, dându-şi seama că ar putea avea parte de-o confruntare cu adevărat palpitantă, clienţii barului făcură cu toţii linişte.

Connor însă nu privi la cei din jur, ci îşi fixă ochii în privirea azurie a fetei şi nu se uită nici măcar la cele două braţe încleştate pe masă. Băiatul simţea că era în avantaj. Kally era probabil obosită, după ce toată seara biruise o mulţime de bărbaţi la scandenberg. Connor se simţi exaltat la gândul că ar putea s-o învingă, oferindu-le astfel prietenilor săi o noapte în care să-şi sărbătorească permisia cu bere şi homari pe gratis.

Deodată, în braţul tinerei zvâcni un nou val de energie,

şi Kally începu să-i împingă băiatului mâna spre masă. Să-şi fi pierdut atât de repede concentrarea? Sau, până atunci, doar se jucase cu el? Connor contraatacă viguros şi restabili pentru câteva clipe echilibrul – răstimp în care braţele îi tremurară ca doi poli magnetici opuşi.

Kally porni din nou la atac. Connor îşi încordă braţul cu toată forţa, dar nu reuşi să facă faţă asaltului. Simţindu-şi dosul palmei tot mai aproape de masă, îşi dădu seama că totul s-ar putea sfârşi în mai puţin de cinci secunde… patru, trei, doi…

Connor avea şi el rezerve ascunse de energie. De-a lungul anilor, în sporturile pe care le practicase, învăţase cum să-şi dozeze bine energia şi să riposteze exact în momentul când jocul părea pierdut. Băiatul rezistă şi începu să-şi ridice încet braţul. Nu-şi putea explica de unde apăruse acest nou val de energie, ce creştea şi devenea tot mai năvalnic înăuntrul său.

Connor îi apleca mâna tot mai mult şi Kally părea să nu mai poate face faţă presiunii. De această dată, nu mai putea fi vorba despre o farsă. Kally nu mai avea putere să lupte. Connor îşi încordă braţul într-o ultimă sforţare şi, culcându-i fetei mâna pe masă, se simţi atât de surprins, încât uită să-i mai dea drumul.

— Felicitări, îi spuse ea. Se pare că va trebui, în cele din urmă, să-mi plătesc cina.

Connor privi uluit braţul fetei, parcă nevenindu-i să creadă că o învinsese pe tânăra care îi biruise pe toţi clienţii acelui bar murdar… mai puţin unul.

— Bună treabă, amice! strigă Bart, bătându-l uşor pe umăr.

— Da, spuse Jez. Connor, te-ai descurcat de minune! Se pare că ne-ai salvat ziua… de fapt, noaptea!

De cealaltă parte a mesei, Kally le făcu băieţilor cu ochiul:

— Ei bine, drăguţilor, a fost plăcut, dar acum a venit vremea să-mi iau zborul.

— Aşteaptă! spuse Bart. Mai stai. Bea un pahar cu noi!

Kally zâmbi şi clătină din cap.

— Trebuie să mă întorc pe *Lorelei.* Am întârziat deja prea mult.

— Cine-i *Lorelei?* întrebă Bart. Sora ta?

— Nu *cine,* răspunse Kally, ci *ce. Lorelei* e vasul meu. Mă aşteaptă prietenii mei.

Bart însă nu avea de gând s-o lase să plece fără să afle mai întâi câte ceva despre ea.

— Ce fel de vas e ăsta? întrebă el.

Fata se gândi o clipă, după care îi răspunse:

— Unul pentru scafandri.

— Ah, faceţi scufundări, spuse Bart. Îmi plac foarte mult scufundările.

— Tuturor le plac, răspunse Kally, ai cărei ochi sticleau puternic.

— Rămâi totuşi să bei măcar un pahar, insistă Bart.

— Îmi pare rău, amice – dar nu pot face asta nici măcar pentru tine, zise ea zâmbind şi clătinând din cap. Mă aşteaptă ceilalţi.

Bart, se arătă descurajat. Kally se întoarse şi strigă mulţimii:

— Îmi aduceţi şi mie scaunul?

Din semiobscuritatea sinistră a localului se ivi un scaun propulsat pe roţi în direcţia tinerei. Kally se întoarse şi îl opri, după care îl apropie de ea şi se sui cu uşurinţă în el. Connor văzu că tânăra nu avea picioare – sau, cel puţin, acestea nu erau vizibile, căci partea de jos a corpului îi era ascunsă într-un sac impermeabil, strâns cu o curea la mijloc. Asta explica şi forţa excepţională pe care fata o avea în braţe, gândi el.

Kally se depărtă de masă, după care privi peste umăr şi le zâmbi băieţilor rămaşi muţi de uimire.

— Domnilor, mi-a făcut mare plăcere să ne cunoaştem, le zise ea. Sper, desigur, că ne vom reîntâlni cât de curând.

Acestea fiind zise, Kally le făcu din nou cu ochiul, învârti roţile căruciorului şi se pierdu în luminile strălucitoare din *Calle del Marinero.*

Capitolul 3

Încăierarea

— Avea nişte ochi superbi, spuse Bart, oftând din nou. Cum se numeşte nuanţa aia de albastru? Azuriu?

Jez scrâşni din dinţi:

— Amice, ai văzut-o doar câteva minute şi de mai bine de un ceas nu încetezi să vorbeşti despre ea…

Bart continuă nepăsător:

— Sau acvamarin?

Jez îşi dădu ochii peste cap şi îl privi pe Connor.

— Nici pentru toţi homarii din lume n-aş mai asculta chestiile astea, îi zise el, întinzându-şi braţul şi strângându-l pe Bart de umăr. Amice, mai schimbă şi tu placa. *Te rog!*

— Da, ai avut o idee nemaipomenită! spuse Connor, aruncând o privire tonomatului din colţul barului. Încă de când intraseră în bar, vechiul tonomat Wurlitzer le asaltase fără oprire timpanele cu acordurile cântecelor marinăreşti executate în ritmuri de rock obsedante.

Connor coborî de pe scaunul înalt de la bar şi, în faţa tonomatului, scoase o monedă din buzunar şi citi opţiunile muzicale pe care le avea. Trebuia să existe şi altceva, în afara hărmălaiei pe care erau nevoiţi s-o suporte! Şi totuşi, când răsfoi paginile, observă că *Delfinul Deocheat* nu avea mai nimic în afară de cântece marinăreşti în stil rock.

În sfârşit, văzu titlul unei melodii care îi plăcea – *Cape Cod Giris,* una din preferatele surorii lui, Grace. Cântecul B17. Connor băgă moneda în aparat, apăsă pe litera B, apoi 1 şi… înainte să apuce să apese pe 7, un deget lung şi alb, încununat cu o unghie vânătă, lovi puternic butonul cu numărul 9.

— Hei! se răsti Connor cu o clipă înainte ca din difuzoare să răsune aceeaşi muzică insuportabilă. *Nu se*

poate!

Connor se întoarse înfuriat peste măsură şi văzu în faţa lui un tânăr slab şi înalt, cu puţin mai în vârstă decât el, îmbrăcat în haine ponosite de piele neagră. Părul lins al tânărului era la fel de închis ca şi culoarea hainelor şi îi acoperea jumătate din chip. Jumătatea vizibilă a feţei avea paliditatea cerii, împestriţată de coşuri şi cu o cicatrice mică şi vânătă, iar buzele spălăcite îi erau spuzite dezgustător. Tânărul avea înfăţişarea unui vampir, dar, imediat ce-şi deschise gura, Connor se simţi asaltat de miasma usturoiului.

— Ce e? spuse tânărul. Nu-ţi plac gusturile mele muzicale?

Connor clătină din cap:

— Sunt oribile – la fel ca şi tine, de altfel. *Eu* am plătit pentru melodie şi era dreptul meu să aleg ce-mi place.

Tânărul rânji dispreţuitor:

— Eh, atunci ar fi trebuit să fii mai iute de mână, nu?

Remarca îl înfurie şi mai mult. Connor îşi duse mâna la rapiera ce-i atârna la brâu şi, zâmbind, o trase fulgerător din teacă.

— Socotesc că sunt destul de iute, mulţam de sugestie.

Străinul nu se arătă câtuşi de puţin speriat de sabie şi, băgându-şi mâna în buzunarul de la pantaloni, scoase un briceag cu buton, pe care îl acţionă de parcă ar fi aprins o brichetă.

Connor clătină amuzat din cap:

— Cu chestia aia ai de gând să mă înfrunţi?

Tânărul îl privi dispreţuitor.

— Ah, nici gând să mă lupt cu tine, răspunse el pocnind din degete.

Deodată, în dreptul lui apărură doi bărbaţi – două matahale îngrozitoare, îmbrăcate în haine ponosite de piele şi agitând în mâini câte o rapieră ascuţită ca briciul.

— Da, stăpâne Moonshine, spuse unul.

— Ne-aţi chemat, stăpâne Moonshine? zise şi celălalt.

Tânărul se încruntă.

— V-am mai zis să nu-mi mai spuneţi „stăpâne”, aţi uitat? Ei doi se vor lupta cu tine, adăugă el, întorcându-se spre Connor şi arătând cu lama briceagului spre gâtul băiatului. Eu voi interveni doar la sfârşit, când îţi voi cruţa definitiv suferinţele.

Connor se înfioră. Moonshine zâmbi şi făcu un pas în spate, pentru a nu-şi stânjeni gorilele pe parcursul atacului.

— Să-l terminaţi iute şi să-l chinuiţi bine, le mai zise el.

Aflat în faţa tonomatului, mintea băiatului prinse să lucreze cu repeziciune. Cum era posibil ca aceste namile să fie comandate de un tip atât de sfrijit? Şi, mai important decât atât, cum va reuşi să scape din această situaţie cu toate organele vitale intacte…?

Însă băiatul nu avea să se îngrijoreze prea mult timp.

— Ia îndepărtaţi-vă imediat de tonomat! bubui un glas. Da, cu voi vorbesc, Pic şi Poc!

Connor zâmbi. Bart îi sărise în ajutor! Prietenul său stătea în spatele celor doi bătăuşi, ţinându-şi spada în poziţie de luptă.

Bătăuşii nu schiţară însă niciun gest.

— Daţi-i drumul! strigă altcineva.

Connor văzu în acel moment că Jez îl imobilizase pe Moonshine în priza simplu-nelson şi bietul tânăr de-abia mai putea vorbi:

— *Lăsaţi-l în pace!*

La ordinele stăpânului lor, slugile acestuia se îndepărtară imediat de Connor.

— Aşa, spuse Bart zâmbind. Încet şi liniştiţi, dacă vreţi ca prietenul meu să nu-i stâlcească lui Moonstruck chipul atât de drăgălaş! Deşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu i-ar strica o mică înfrumuseţare.

Connor răsuflă uşurat şi îşi reluă poziţia de atac, strângând puternic mânerul sabiei.

— În regulă, adăugă Bart. Iar acum să trecem la o manevră mai complexă, căreia îmi place să-i spun… spălarea putinii!

Urmat îndeaproape de Connor şi Jez, Bart o zbughi imediat la fugă. Gorilele lui Moonshine fură însă prea surprinse să pornească îndată pe urmele lor, dar, în schimb, se întoarseră prosteşte spre stăpânul lor. Moonshine, cu toate că rămăsese aplecat de spate, cu mâinile pe genunchi, izbuti să răcnească:

— Ce mai aşteptaţi? Duceţi-vă după ei şi faceţi-le de petrecanie!

Jez şi Connor ieşiră în acel moment pe uşile barului şi, în timp ce Bart ajunsese deja la jumătatea pasarelei, începură să gonească pe puntea *Delfinului Deocheat.*

— Uuf! spuse Connor de îndată ce împreună cu Jez îl ajunseră din urmă pe Bart. A fost cât pe ce! zâmbi el larg. Toţi pentru unul…

Deviza le fu întreruptă de răsunetul unor răcnete de furie. Cei doi lachei o porniseră pe urmele lor.

— Haideţi, băieţi, spuse Bart. S-o ştergem cât mai repede!

Cei trei piraţi o zbughiră pe chei şi, o clipă mai târziu, Connor auzi un şuierat foarte aproape de ureche. Uluit, băiatul văzu un disc de metal înfigându-se într-unui din stâlpii de lemn ai cheiului, la nici un pas în faţa sa. Uitându-se mai atent, observă că obiectul cu pricina era o lamă circulară, cu mai multe vârfuri ascuţite.

— *Shuriken* în formă de stea de mare, spuse Jez, apucându-l pe Connor de braţ.

— De unde să fi fost azvârlită? întrebă Connor.

— Din câte se pare, tocmai de acolo! îi răspunse Bart, arătându-i spre puntea *Delfinului Deocheat,* unde chipul lui Moonshine lucea ameninţător în întuneric.

Tânărul îşi ridică braţul şi, deodată, o nouă lamă circulară şuieră prin aer, puţin pe deasupra capetelor băieţilor.

— Ce facem? întrebă Connor.

— Tu ce crezi? răspunse Bart. FUGIM!

Connor nu mai aşteptă o nouă încurajare. Cei trei piraţi ţâşniră ca din puşcă pe chei, exact în clipa când o nouă

shuriken le trecu razant pe deasupra capetelor.

— Se pare că şi-a reglat tirul! spuse răguşit Jez, alergând cât îl ţineau picioarele. Cine-o mai fi şi ăsta?

— Unul care nu ştie deloc de glumă şi e supărat foc, spuse Bart.

— Acum ce facem? interveni Connor, arătându-le că, la nici doi metri în faţă, cheiul se sfârşea şi lăsa locul valurilor reci şi întunecate ale oceanului.

— Repede! Pe-aici! strigă Bart, luând-o la dreapta şi gonind pe pasarela ce ducea spre altă tavernă.

Jez şi Connor o luară imediat după el, spre puntea *Papagalului Sângeros.*

Clienţii tavernei îşi întoarseră privirile la auzul tropăiturilor celor trei prieteni şi, deodată, din mijlocul mulţimii se iviră două namile îmbrăcate în piele neagră – erau oamenii lui Moonshine.

— Din toate bodegile de pe *Calle del Marinero,* trebuiau s-o aleagă tocmai pe-asta… strigă Bart.

— *Şi-acum?* strigă şi Connor, când bandiţii năvăliră spre ei.

— Veniţi după mine! le strigă Jez, sărind peste balustrada vasului şi aterizând pe puntea ambarcaţiunii acostate lângă acesta.

Connor îl urmă numaidecât şi auzi în spatele său paşii lui Bart. Nu aveau vreme de pierdut. Gorilele lui Moonshine ajunseseră la doar câţiva metri în urma lor.

— Nu vă opriţi! strigă Bart, traversând în goană puntea şi folosindu-şi spada pentru a-şi croi drum prin velatura şi parâmele vasului.

Petrecăreţii săriră speriaţi din calea lui Bart, fugind îngroziţi care spre pupa, care spre prora vasului.

Un şuierat familiar răsună încă o dată prin aer. Era o nouă *shuriken!*

— Aplecaţi-vă! le strigă autoritar Bart, cu puţin înainte ca lama să zboare foarte aproape de ei.

Ajunşi la balustrada vasului, Cei Trei Corsari săriră pe o nouă ambarcaţiune şi, în timpul săriturii, Connor nu-şi

putu reţine un zâmbet. Chiar şi în mijlocul acestei situaţii foarte primejdioase, Connor se simţea nespus de bucuros – avându-i de-o parte şi de alta pe cei mai buni prieteni ai lui. Dar, odată ce aterizară pe punte, nu mai avu vreme de zâmbit, căci oamenii lui Moonshine nu le pierduseră urma.

Bart continuă să sfârtece velele şi parâmele vasului şi, de această dată, clienţii tavernei, iritaţi că le fusese întreruptă petrecerea, îi întâmpinară scoţându-şi furioşi săbiile. Privind spre balustrada navei, Connor observă că dincolo de aceasta nu se mai întindea decât oceanul. Să fi ajuns oare într-un punct fără scăpare?

Connor privi disperat spre Bart şi Jez, dar şi prietenii săi arătau la fel de încurcaţi ca şi el. Apoi, deodată, se întâmplară două lucruri: gorilele lui Moonshine săriră pe punte şi le atraseră petrecăreţilor atenţia asupra lor şi, o clipă mai târziu, o nouă *shuriken* şuieră prin aer şi se înfipse ca o săgeată în catargul corabiei.

— Săriţi! strigă Bart.

În timp ce zburau prin aer, Connor se îmbărbătă pentru momentul când avea să ia contact cu apa rece ca gheaţa a oceanului – dar se văzu, în schimb, aterizând pe puntea de lemn a altui vas, mult mai micuţ decât ambarcaţiunile ce-i stăteau acestuia de-o parte şi de alta. Clătinându-se pe picioare, Connor îşi dădu seama că vasul era în mişcare.

Privind spre puntea de pe care sărise, Connor îi văzu pe oamenii lui Moonshine uitându-se frustraţi spre ei. Între cele două vase distanţa era deja prea mare pentru a mai putea sări. O ultimă *shuriken* spintecă aerul şi, ratându-şi ţinta, se cufundă în ocean – dar nu înainte de a lovi un pescăruş mai puţin norocos.

Connor răsuflă prelung la gândul că nu lipsise mult să împărtăşească soarta pescăruşului.

— Am scăpat ca prin urechile acului! spuse Jez, în timp ce el şi Bart îşi scuturau hainele.

— Hei, băieţi, se pare că ştiţi bine cum să vă faceţi intrarea.

Glasul le era cunoscut – la fel ca şi fata, care îşi mână

pe punte scaunul cu rotile.

— Bun venit pe *Lorelei,* adăugă ea. V-am zis eu că s-ar putea să ne revedem cât de curând.

Bart o privi, zâmbind fericit.

— Acvamarin, spuse el într-un final. *Fără doar şi poate!*

Capitolul 4

Lorelei

— N-aţi rezistat să staţi deoparte, aşa e? le zâmbi Kally celor trei piraţi. Ei bine, se pare că o să vă petreceţi seara asta la recif.

Connor aruncă o privire asupra lui *Lorelei* – un velier mic, cu carenă joasă, ce se legăna lin pe valurile oceanului şi ale cărui vele pătrate luceau albastre-argintii în lumina lunii. Pe puntea înţesată de felinare se auzeau voci şi o cântare suavă, melodioasă – dar, chiar şi aşa, puntea era mult mai liniştită şi mai puţin populată decât cea de pe *Diablo* sau, mai bine spus, decât cea a *Delfinului Deocheat.*

— Haideţi să faceţi cunoştinţă cu restul echipajului! spuse Kally, întorcându-se ca un titirez şi oprindu-se în mijlocul punţii, în apropierea a patru dintre membrii echipajului. La fel ca şi Kally, toţi stăteau în scaune rulante, în jurul unui cufăr răsturnat şi acoperit cu cărţi de joc.

— Fiţi puţin atenţi, îi anunţă Kally zâmbind, căci vreau să vi-i prezint pe noii mei prieteni. Trei dintre cei mai străluciţi tineri piraţi care au străbătut vreodată oceanele… asta, bineînţeles, numai *dacă* vă luaţi după ce spun *ei,* adăugă ea, făcând ştrengăreşte cu ochiul. Băieţi, ei sunt Diani, Teahan, Lika şi Joao.

După ce-au dat cu toţii mâna şi au bătut palma, prezentându-se unii altora, băieţilor li se oferi imediat ceva de băut, fură întrebaţi de unde vin şi apoi invitaţi la o partidă de cărţi. La fel de tineri ca şi Kally, camarazii fetei debordau de energie şi aveau picioarele acoperite cu nişte saci impermeabili. Îmbrăcaţi în maiouri şi tricouri fără mâneci, era uşor de remarcat faptul că erau cu toţii foarte puternici şi aveau braţele şi umerii bine dezvoltaţi, la fel ca şi Kally. Connor însă nu mai avea de gând să-l provoace pe

vreunul dintre ei la scandenberg.

— Bine aţi venit, prieteni, le spuse Joao, după ce se asigurase că aveau cu toţii paharele pline. Bun venit pe *Lorelei!*

— Ei, gata, i-aţi cunoscut pe destrăbălaţii noştri, spuse Kally imediat ce îşi terminară cu toţii băuturile. Acum e vremea să faceţi cunoştinţă cu Flynn.

— Cine-i Flynn? întrebă Connor.

— Flynn este mult stimatul nostru căpitan, îl lămuri Joao zâmbind.

Connor era convins că ajunseseră pe un vas aparte, căci ştia bine că niciun marinar n-ar îndrăzni să-i spună unui străin sosit pe *Diablo*: „Vino să-ţi fac cunoştinţă cu Molucco”. Connor i se adresase întotdeauna cu apelativul „căpitane Wrathe”. Dar, în definitiv, acum nu se aflau pe o corabie de piraţi şi, în plus, *Lorelei* era mult mai mică decât *Diablo.*

— Câţi oameni aveţi la bord? întrebă Connor, în timp ce piraţii o urmau pe Kally spre pupă.

— Dacă-l punem la socoteală şi pe Flynn, suntem treisprezece cu toţii, îi răspunse ea. Pentru unii, este un număr cu ghinion, nu? Oricum, după cum vedeţi, *Lorelei* nu este o navă mare, dar pentru noi este perfectă.

La auzul unor scrâşnituri de roţi, Connor se întoarse şi îl văzu pe unul dintre camarazii tinerei rulând în viteză pe punte şi apropiindu-se vertiginos de Kally. Connor se înfioră la perspectiva iminentei ciocniri între cei doi, dar, în ultima clipă, Kally se roti într-o parte şi evită cu iscusinţă coliziunea.

— Se întâmplă mai mereu, spuse ea râzând. Dacă am fi puţin mai mulţi, s-ar crea pe-aici nişte ambuteiaje de toată frumuseţea!

— Cum vă descurcaţi cu velatura şi parâmele? întrebă Connor când trecură de catargul principal. Adică, voiam să spun… se opri el, neputând formula întrebarea într-un mod cât mai diplomatic.

— Te gândeşti că ne este greu din scaune? spuse ea

deloc deranjată. Ei bine, putem cârmi foarte uşor vasul de la nivelul punţii.

Kally le arătă cum unul dintre membrii echipajului ajusta înclinarea unei vele şi manevra verga cu ajutorul unor funii, la fel cum ar fi tras sforile unui zmeu.

— Admirabil! spuse Jez.

În partea din spate a vasului, puntea de comandă nu era prevăzută cu scări, ci cu rampe în pantă.

— Aici trebuie să-mi iau ceva avânt, spuse Kally, învârtind energică roţile scaunului şi urcând iute pe platforma punţii de comandă.

— Ei, ce ziceţi de ea? îşi întrebă Bart prietenii.

— E o navă a-ntâia, spuse Connor.

— Eu nu despre vas vorbeam, tontule! Mă refeream la Kally. Nu-i uimitoare?

— E minunată, consimţi Connor, observând în ochii lui Jez o privire dojenitoare. Bart o remarcă şi el.

— Băieţi, nu vă faceţi griji, le spuse Bart. N-am de gând să fac ceva nesăbuit. Voiam să spun că e o fată grozavă, atât şi nimic mai mult.

— În regulă, atunci s-o urmăm şi să facem cunoştinţă cu căpitanul, bine? zise Jez, invitându-l pe Bart să urce primul.

Jez îl apucă pe Connor de umăr şi îl trase aproape, şoptindu-i:

— Un sfat de reţinut, când Bartolomew Pearce spune că nu are de gând să facă nimic nesăbuit, ăsta-i un indiciu clar că va face cu siguranţă ceva nebunesc.

Connor zâmbi. Ce-ar fi putut să facă Bart, mai mult decât să viziteze vasul şi să bea un pahar cu noii lor prieteni?

— Haideţi odată, mocăiţilor, îi îmboldi Kally de pe platforma punţii de comandă. Sau aveţi şi voi nevoie de scaune rulante ca să ţineţi pasul cu mine?

Connor şi Jez grăbiră pasul şi, odată ajunşi lângă Bart, Kally îşi propulsă scaunul până la prora vasului.

— Flynn, vreau să cunoşti pe cineva.

— Pe cine anume?

Primul lucru pe care-l văzură fu spătarul scaunului, sculptat sub forma unei cozi de peşte ce dispărea în valuri.

Căpitanul se întoarse şi îi privi pe cei trei tineri. Era mai în vârstă decât restul membrilor echipajului, iar chipul său purta amprenta ravagiilor vremii şi vieţii petrecute pe mare.

— Connor, Bart şi Jez, am deosebita plăcere să vi-l prezint pe Flynn, căpitanul vasului *Lorelei,* spuse Kally, după care îşi coborî capul şi adăugă zâmbind: Şi, totodată, tatăl meu.

Connor îl văzu pe Bart îndreptându-şi uşor ţinuta când se aplecă şi dădu mâna cu Flynn. Connor îi strânse şi el mâna căpitanului. Bătrânul semăna foarte bine cu Kally, dar ochii albaştri ai acestuia erau puţin mai şterşi şi căpătaseră o nuanţă uşor lăptoasă. În lumina lunii, părul îi părea albastru-argintiu, la fel ca şi al fetei, dar, când îl privi mai bine, băiatul văzu că era complet alb.

Connor mai observă ceva ce nu remarcase până atunci. Cu toate ca şi Flynn şedea într-un scaun mobil, acesta nu semăna deloc cu scaunele rulante ale celorlalţi membri ai echipajului şi, spre deosebire de aceştia, picioarele nu-i erau acoperite de un sac impermeabil. În schimb, purta nişte pantaloni groşi de postav şi, în timp ce vorbea, bătea ritmic cu tălpile goale în podea.

— Dumneavoastră nu sunteţi invalid! se trezi Connor exclamând.

Ceilalţi se întoarseră deodată spre el şi-l muştruluiră din priviri.

— Ah… N-am vrut să spun asta, se scuză Connor, îngrozit că dăduse glas acestui gând.

Bart îl privi negru de furie, şi Connor se întoarse imediat spre Kally:

— Îmi pare *nespus* de rău. N-am vrut să fac nicio aluzie…

Kally zâmbi, clătinând din cap:

— Nu te necăji, Connor. Uneori nu-i deloc uşor să stai

alături de noi. Într-adevăr, Flynn nu este invalid.

— Domnule, interveni Bart schimbând subiectul, Kally ne-a spus că acesta este un vas pentru scufundări.

— Poftim? întrebă Flynn, ale cărui gânduri erau vădit într-o cu totul altă parte.

— Ta ti, e vorba despre vasul nostru, îi zise Kally.

— Ah, bineînţeles, răspunse căpitanul, răsucindu-se din nou spre ei. Da, fireşte, copiilor le place foarte mult să înoate în adâncuri.

Connor zâmbi când îl auzi pe Flynn spunându-le „copii” membrilor echipajului. Deşi Kally părea singurul lui copil, căpitanul adoptase o atitudine părintească faţă de toţi ceilalţi componenţi ai echipajului.

— Şi cum aţi ajuns să faceţi scufundări? întrebă Connor.

— Provin dintr-o familie de marinari, răspunse Flynn. Tatăl şi bunicul meu au fost amândoi căpitani de vas. Scufundările au fost dintotdeauna pasiunea şi profesiunea noastră. Pornind de la insula Cozumel şi până la insula Christmas, cunosc ca-n palmă toate locurile bune pentru scufundat. Însă, odată ce s-a născut Kalypso a mea, lucrurile s-au schimbat. Fata mea era diferită… specială!

Flynn îşi întinse mâna spre obrazul tinerei, şi Kally îşi întoarse capul şi îi sărută cu gingăşie palma.

— Alţii ar fi adăpostit-o de vitregiile mării şi ar fi ţinut-o pe uscat, dar, prin aceasta, nu aş fi făcut decât să-i frâng aripile îngeraşului meu. Minunata mea Kalypso… chiar dacă pe uscat are nevoie de acest scaun pentru a se mişca, în apă zboară ca o rândunică.

Connor se întrebă ce voia să spună prin asta, însă Flynn continuă:

— Noi suntem genul de oameni singuratici, dar, chiar şi aşa, sunt mulţi care au auzit de noi şi unii au hotărât să ni se alăture – copii la fel de excepţionali ca şi Kalypso, pe care i-am primit cu dragă inimă la bordul vasului. Acestora nu le-a fost deloc greu să se adapteze pe *Lorelei* şi, în prezent, ei se ocupă în proporţie de nouăzeci la sută de

manevrarea vasului, iar eu nu intervin decât atunci când este cu adevărat nevoie – ceea ce, sincer vorbind, se petrece din ce în ce mai rar.

Kally clătină din cap.

— Tad, ştii bine că nu-i aşa, îi zise ea, întorcându-se apoi către ceilalţi. Tati crede că e prea bătrân ca să mai fie căpitan şi consideră că va trebui cât de curând să se retragă.

Tânăra se întristă pentru o clipă şi, deodată, după ce-şi îndreptă privirea spre Bart, zâmbi şi schimbă numaidecât subiectul:

— Acum, din moment ce ştiţi cum ne-am strâns echipajul vasului, ce-aţi zice să ne amintiţi cum aţi ajuns *voi* la bord?

Bart se arătă stânjenit:

— Am cam dat de bucluc după ce-ai plecat de pe *Delfinul Deocheat.*

— Serios? întrebă Kally vădit amuzată. În cazul ăsta, trebuie să ştiţi că ne îndreptăm dincolo de recif, însă, dacă doriţi, am putea face cale-ntoarsă şi să vă lăsăm în port. Sau, dacă nu vă displace, ne puteţi însoţi şi voi, căci ne îndreptăm spre un loc foarte important pentru scufundători.

— Da? interveni Connor. Unde e?

— Se numeşte Golful Infernului, dar seamănă mai degrabă cu paradisul, răspunse entuziastă Kally. Nu-i departe de aici şi e un loc incredibil de frumos. Găseşti acolo scoici cu perle, căluţi-de-mare pitici şi rarisime caracatiţe cu tentacule albastre…

— Trebuie să fie încântător! spuse Bart.

— Kally, invitaţia ta ne onorează, interveni Jez, dar mă tem că trebuie să rămânem în *Calle del Marinero,* pentru că duminică în amurg ne întâlnim acolo cu *Diablo.*

— Jez, până duminică mai sunt două zile! spuse Kally. Până atunci, avem timp berechet să ne întoarcem.

— E perfect! se înflăcără Bart.

Connor se văzu nevoit să fie de acord, căci i-ar fi plăcut

mult mai mult să-şi petreacă timpul liber făcând scufundări în compania echipajului de pe *Lorelei,* decât să se întoarcă într-una dintre speluncile plutitoare din *Calle del Marinero.* Şi, bineînţeles, nu avea nicio tragere de inimă să-l întâlnească din nou pe Moonshine – mare amator de rock-marinăresc şi expert în mânuirea steluţelor *shuriken* –, ori să dea din nou cu ochii de gorilele acestuia.

— Hai, Jez, insistă Bart. Prietene, unde ţi-e simţul aventurii?

Jez clătină din cap şi, în cele din urmă, încruntarea îi dispăru într-un surâs:

— Bine, haideţi să mergem.

— Excelent! spuse Kally.

Flynn îşi îndreptă atenţia spre timonă şi cârmi vasul prin gura portului, îndepărtându-l de *Calle del Marinero.*

Momentele părăsirii portului erau de fiecare dată speciale, gândi Connor. Bucuria pe care o trăia nu se rezuma atât la părăsirea uscatului, cât, mai ales, la detaşarea de toate reperele obişnuite ale vieţii şi pătrunderea într-o lume unde nimic nu e static. Era o senzaţie năucitoare, un sentiment faţă de care, la numai paisprezece ani, Connor Tempest devenise deja dependent.

Capitolul 5

Înot nocturn

— Ia te uită, se pare că am învăţat repede jocul! spuse Connor decartând ultima carte şi ridicându-şi palmele.

Jez clătină din cap şi-şi înălţă sprâncenele, iar Lika îşi aruncă dezamăgită cărţile.

— Norocul începătorului, râse Joao, ai cărui ochi străluceau puternic în lumina lămpii.

Înaintarea spre recif părea să decurgă fără probleme. Oceanul era liniştit şi stelele străluceau suficient de puternic cât să le lumineze calea. Flynn se afla la cârmă, iar Diani şi Teahan primiseră sarcina de a manevra velele la ordinele căpitanului şi de a ajusta ocazional vergile greementului.

În ceea ce-i privea pe restul membrilor echipajului, acestora nu le mai rămăsese altceva decât să se relaxeze. Din câte se părea, a doua îndeletnicire a echipajului era aceea de a se destinde şi de a se bucura de viaţă. Lui Connor nu-i era deloc greu să se simtă ca acasă – mai ales că simţea un sentiment familiar de camaraderie faţă de echipaj, în special faţă de Lika şi Joao, cu care el şi Jez începuseră să se întreacă tot mai înverşunat la jocul de cărţi. Între timp, Bart şi Kally conversau absorbiţi, la prora vasului. Connor le zări siluetele prin pânza velelor.

— Fac o pereche minunată, nu?

Connor îşi ridică privirea şi-l văzu pe Joao indicându-i din cap spre Kally şi Bart. Connor îi zâmbi aprobator.

— N-am văzut-o niciodată pe Kally atât de fericită, adăugă Joao. Cred că Bart s-ar putea să rămână pentru totdeauna pe *Lorelei,* râse el.

— Poate că vom rămâne cu toţii, spuse Jez. Prietene, crede-mă, vasul vostru pare mult mai interesant.

— Serios? Dar voi sunteţi totuşi piraţi! spuse Joab. Aveţi

nevoie de aventură, de senzaţii tari şi de aventuri primejdioase, nu? Viaţa pe *Lorelei* ar fi mult prea plictisitoare pentru voi.

Jez se lăsă pe spătar şi se întinse ca o felină.

— Amice, ştii ceva? Cred că nu ne-ar strica puţină plictiseală. Sunt pirat încă de când eram de-o şchioapă şi mă simt splendid să am şi eu o mică vacanţă.

Joao zâmbi:

— Connor, tu ce spui? Eşti şi tu de aceeaşi părere?

— Connor de-abia a venit pe *Diablo,* răspunse Jez. În plus, sora lui a rămas la bordul vasului şi nu cred să-şi dorească s-o părăsească, nu-i aşa, prietene?

— Bineînţeles, spuse Connor, dând hotărât din cap.

— Sunt gemeni, continuă Jez.

— Da? întrebă Lika privindu-l atentă pe Connor. Se spune că gemenii au o legătură aparte între ei şi pot comunica fără ajutorul cuvintelor. E adevărat?

Connor ridică din umeri:

— Nu ştiu dacă-i chiar aşa, clar eu şi Grace ne putem simţi reciproc stările lăuntrice.

— Serios? întrebă Lika. Ce zici, poţi simţi ce gândeşte Grace în aceste momente?

— Ah, nu cred, răspunse Connor.

Lika îi zâmbi:

— Încearcă.

Connor cedă rugăminţii şi închise ochii. Ceilalţi păstrară tăcerea. Vizualizând mental imaginea surorii sale, aşa cum îl privise când coborâse în barcă şi se îndepărtase de *Diablo,* Connor se concentră asupra chipului ei. Grace părea să dorească să-i spună ceva, dar Connor nu reuşea să-i audă cuvintele. Trebuia să găsească o modalitate prin care să se apropie mai mult.

Amintindu-şi de medalionul pe care i-l dăduse, încercă să şi-l imagineze la gâtul surorii sale, în speranţa că va reuşi astfel să amplifice legătura dintre ei – şi reuşi!

Deodată, Connor îi auzi clar cuvintele:

Pericol, în adâncuri.

Claritatea viziunii îl înmărmuri. Să fi fost oare cu adevărat o viziune sau doar o simplă halucinaţie? Ţinându-şi în continuare ochii închişi, o văzu pe Grace mai aproape şi îi remarcă îndată neliniştea din ochi şi vorbele ce-i erau adresate cât se poate de clar:

Pericol, în adâncuri.

Inima începu să-i bată cu putere şi, deschizând ochii, văzu că prietenii săi îl priveau nedumeriţi.

— Ce este? întrebă Lika.

— Grace mi-a vorbit, răspunse Connor.

— Chiar aşa? Şi ce ţi-a spus?

Connor inspiră profund şi, în timp ce-şi liniştea gândurile, se hotărî la un răspuns:

— Mi-a zis că…

— Amice, hai odată, spuse Jez. Nu ne mai fierbe!

— Mi-a zis… fii blând cu noii tăi prieteni, pentru că nu ştiu mai deloc să joace cărţi!

Lika şi Joao îl priviră înmărmuriţi şi, după un moment de tăcere, izbucniră amândoi în râs.

Timpul trecu repede şi, după mai multe partide de cărţi, Flynn strigă de la pupă:

— Am ajuns!

— Am ajuns! repetă Kally, ţâşnind entuziasmată spre mijlocul vasului, în timp ce Bart alergă alături de ea.

În doar câteva minute, membrii echipajului se strânseseră în mijlocul punţii şi, în timp ce păreau să aştepte ceva… sau pe cineva, privirile marinarilor se îndreptară imediat spre Flynn, când acesta coborî de pe puntea de comandă şi porni încet spre ei. Căpitanul păşea inegal, călcând uşor cu o gheată pe scândurile punţii şi bubuind cu cealaltă.

Când se alătură celorlalţi, chipul bătut de vreme al căpitanului se lăţi într-un zâmbet larg.

— Avem parte de-o noapte splendidă pentru înot, spuse el. Şi suntem într-un loc magnific, nu?

Scăldate în lumina blândă a lunii pline, nerăbdătoare şi

optimiste, chipurile marinarilor erau cu toate aţintite asupra căpitanului. Connor îi privi fascinat.

— Ei, ce mai aşteptaţi? spuse Flynn. A sosit momentul să vă cufundaţi şi să exploraţi reciful! Cine vrea să fie primul?

Scrutând puntea cu privirea, ochii lui poposiră pe Lika. Încuviinţând din cap, fata ieşi din mulţime şi îşi îndreptă scaunul până la marginea vasului, unde aşteptă o clipă şi privi marea. Flynn se apropie şi îşi aşeză palma pe umărul ei. Căpitanul începu să murmure o melodie şi, deodată, sacul impermeabil începu să se mişte, mai întâi încetişor, apoi tot mai puternic – de parcă atingerea şi melodia căpitanului i-ar fi adus la viaţă picioarele tinerei.

— Eşti pregătită? o întrebă tandru Flynn.

Lika dădu afirmativ din cap şi desfăcu de la brâu şiretul sacului, dezvăluind de sub acesta nu două picioare lipsite de vlagă, ci o impresionantă coadă de peşte, ce bătu puternic în punte, de parcă s-ar fi arătat bucuroasă că e în sfârşit liberă.

Pentru Connor, imaginea era la fel de obişnuită pe cât era de incredibilă, căci simţise încă de la început că *Lorelei* nu era un vas oarecare. Connor îl privi pe căpitan cum o ridică în braţe pe Lika şi o apropie de marginea vasului, după care îi dădu uşor drumul în apă.

Flynn se întoarse zâmbind spre ceilalţi:

— Cine urmează?

Joao se apropie de Flynn şi, din nou, căpitanul începu să fredoneze aceeaşi melodie ciudată, care stârni mişcări sub sacul care-i acoperea tânărului jumătatea inferioară a corpului. După ce Joao îşi desfăcu sacul, Flynn îl ajută să ajungă la marginea vasului, de unde plonjă în apă şi se cufundă în adâncuri, dar nu înainte de a face un salt în aer.

Flynn îi chemă unul câte unul pe toţi membrii echipajului şi le dădu drumul în ocean şi, în cele din urmă, printre cele douăsprezece scaune goale, nu mai rămăseseră decât Connor, Bart şi Jez.

Flynn le făcu semn să-l urmeze:

— Veniţi. O să-i privim de la pupă.

Băieţii îl urmară tăcuţi la câţiva metri în spate şi, după ce urcară rampa înclinată ce ducea pe puntea de comandă, i se alăturară la timonă şi priviră oceanul.

Timp de câteva clipe nu zăriră decât unduirile line ale apei. Apoi, Joao şi Lika ieşiră la suprafaţă. Cozile acestora, care arătau mate şi monocrome pe punte, străluceau puternic şi iluminau feeric apa în jurul lor.

— Nu-i aşa că sunt minunaţi? întrebă Flynn, al cărui chip lucea în reflexiile apei!

— Sunt… sunt sirene! spuse Bart uluit.

Zâmbind, Flynn îşi întinse un braţ osos şi îl cuprinse pe Bart pe după umăr.

— Nu cred că lui Joao i-ar plăcea să-i spui că este sirenă, chicoti el. Noi le spunem cozi-de-peşte. Ei sunt cozile mele de peşte – minunatele mele cozi-de-peşte!

— Haideţi şi noi! spuse Bart, ai cărui ochi radiau de bucurie.

— Domnule, vă deranjează dacă înotăm şi noi împreună cu ei? întrebă el, întorcându-se spre căpitan.

Flynn zâmbi şi negă dând din cap.

Connor, Bart şi Jez se dezbrăcară până la chiloţi şi plonjară în apa întunecată a oceanului. O clipă mai târziu, întunericul căpătă intensitatea luminoasă a razelor laser. Privind sub el, Connor îi văzu dedesubt pe Lika şi pe Joao. Băiatul îl privi apoi pe Bart înotând spre Kally. Aşa cum spusese şi Flynn mai devreme, tânăra arăta sub apă ca un adevărat înger. Cu toţii arătau magnific şi înotau cu atâta graţie şi uşurinţă, încât îl făceau pe Connor să se simtă foarte stângaci într-ale înotului.

— Bun venit în lumea noastră, spuse Joao, lăsând în spate reciful ce strălucea ca un şirag de mărgeanuri roz şi înotând în întâmpinarea lui.

— Ne face mare plăcere că aţi venit şi voi, zise Kally foarte bucuroasă.

Cozile-de-peşte puteau vorbi sub apă, gândi Connor, privind surprins spre Bart şi Jez şi întrebându-se dacă ar

putea căpăta şi el astfel de abilităţi magice. Băiatul îşi deschise buzele să spună ceva şi înghiţi o gură de apă sărată.

Kally îi zâmbi, spunându-i:

— Aceasta este lumea noastră şi, aşa cum noi avem unele limitări în afara apei, la fel şi voi suferiţi de unele îngrădiri în adâncul oceanului. Dar vă încredinţăm că sunteţi oaspeţii noştri bine-veniţi.

Spunându-i acestea, Kally plonjă în adâncuri, lăsând în urma ei un curcubeu strălucitor. Connor îşi dori să fi fost şi Grace alături de el, să împărtăşească împreună această minunată experienţă. Amintindu-şi de mesajul pe care i-l trimisese mai devreme, Connor încercă să-i transmită şi el un mesaj şi să-i dea de ştire că se înşelase şi că totul era în regulă:

Fermecător, în adâncuri.

În speranţa că sora lui îl va putea recepţiona mental şi ar putea vedea măcar o imagine din acel loc splendid, Connor repetă de câteva ori mesajul şi apoi se cufundă în adâncuri, urmând luminile multicolore şi alăturându-se prietenilor săi, noi şi vechi.

Capitolul 6

Cozi-de-peşte

După ce cozile-de-peşte îşi terminară baia nocturnă, Flynn aruncă în apă o funie. Băieţii reveniseră mai devreme pe punte şi îl urmăreau pe Flynn cum îi ajuta pe ceilalţi să urce la bord. Când Bart îşi oferi ajutorul, Flynn clătină din cap.

— Mulţumesc, dar mă descurc, îi spuse el puţin cam aspru.

Căpitanul îi cără pe rând la scaunele lor şi le acoperi cozile în aceiaşi saci impermeabili, în care turnă puţină apă de mare şi îi legă apoi strâns.

— Cozile nu trebuie să li se usuce complet, îi spuse băiatului căpitanul, după care începu să acţioneze un mâner la fiecare scaun şi le înclină spătarele la orizontală. Flynn luă de pe o bancă mai multe pături, îi înveli grijuliu pe fiecare şi, de parcă ar fi fost vrăjiţi, toţi cei doisprezece se cufundară brusc într-un somn profund.

— Şocul revenirii în lumea noastră este foarte obositor pentru ei, îi lămuri căpitanul. Acum trebuie să se odihnească şi, după ce se vor trezi, vor reveni la normal, adăugă el, aruncându-le băieţilor câte o pătură. Luaţi astea şi mergeţi la proră să dormiţi.

Spunându-le acestea, Flynn se întoarse şi dispăru spre scaunul său de la timonă.

Connor dormi buştean şi se trezi dornic să vadă că era cu adevărat pe *Lorelei* şi că totul nu fusese doar un vis. Băiatul se arătă mulţumit constatând că se afla în continuare la bordul vasului, şi că Jez era şi el treaz şi îi putea ţine companie.

— Sirene! spuse Jez. Îţi vine să crezi? Sunt sirene!

— Ei nu-şi spun aşa, îi zise Connor vorbind încet, să nu-l

trezească pe Bart, care încă dormea alături de ei. Ai uitat? Le place să-şi spună cozi-de-peşte.

— Hmm, spuse Jez. Indiferent ce-ai spune, pentru mine sunt nişte creaturi marine mitologice, de a căror existenţă nici nu aveam habar!

Connor zâmbi.

— Ei bine, acum ştii clar că există. Pare incredibil!

Băiatul se ridică în capul oaselor şi privi în spate, spre locurile unde cozile-de-peşte dormeau în scaunele lor.

— Connor, spuse Jez pe un ton complet schimbat.

— Da?

— Sunt puţin îngrijorat de siguranţa noastră.

— Serios? zâmbi Connor. Crezi că s-ar putea să pună ceva la cale?

Jez deveni dintr-odată foarte serios:

— Mi-am amintit de vechile mituri şi de siren... cozile-de-peşte sau cum vrei să le spui, şi, ei bine, conform legendelor, aceste creaturi obişnuiau să-i farmece pe marinari şi să-i ia prizonieri.

— Crezi că am fost ademeniţi să ajungem pe vasul lor? întrebă Connor alarmat.

Jez ridică din umeri:

— Nu ştiu. Dar, în definitiv suntem aici, nu? S-ar putea să mă înşel, dar cred că am navigat o distanţă măricică în noaptea asta şi s-ar putea să fi ajuns la multe mile depărtare de *Diablo.*

Connor privi spre marginea vasului. Să fi avut oare dreptate Jez? Era greu de spus. Cum şi-ar fi putut da seama că se află într-o altă zonă maritimă? În lipsa oricăror repere, cum ar fi putut distinge sectoarele marine între ele?

— Poate sunt puţin cam paranoic, adăugă Jez, clar nu-mi pot alunga sentimentul că e ceva în neregulă.

Connor se încruntă şi îşi aminti de viziunea fulgerătoare a surorii sale şi de mesajul acesteia:

Pericol, în adâncuri. Să fi încercat să-l avertizeze în privinţa echipajului de pe *Lorelei?* Oricât ar fi vrut să

creadă în mesajul ei, Grace nu avea însă de unde să ştie unde ajunsese şi cu atât mai puţin că era cu adevărat în primejdie. Băiatul se gândi că n-ar strica să-i împărtăşească lui Jez viziunea pe care o avusese.

— De fapt, zise el, ar fi ceva…

— Hei, deja v-aţi trezit? îl întrerupse vesel Bart, ridicându-se în capul oaselor şi bătându-i prieteneşte pe umăr. Cum se simt Corsarii mei în dimineaţa asta?

— Îngrijoraţi, răspunse Jez.

— Îngrijoraţi? repetă Bart. În legătură cu ce?

— Prietene, nu mi-e deloc uşor, căci ştiu cât de bine te înţelegi cu Kally şi cât de mult îţi place aici…

Bart se încruntă:

— Jez, dacă ai ceva de spus, te rog, zi odată.

— Ştii ce se spune despre sire… Ăăă, despre cozile-de-peşte?

— Ce anume, că poartă ghinion celor care îi întâlnesc?

Bart nu se arătă deloc surprins de întrebarea lui Jez. Se prea poate să fi cugetat şi el la miturile referitoare la sirene.

Jez confirmă dând din cap:

— Da, şi nu numai atât.

Bart ridică din umeri:

— Asta-i tot? Dacă te îngrijorează mitologia marină, dă-mi voie să-ţi spun că viaţa e mult mai complicată decât nişte simple legende. Gândeşte-te la sora lui Tempest, Grace, care a fost răpită de vampiraţi şi nu a păţit nimic. De fapt, din câte ne-a spus, aceştia au avut mare grijă de ea. Am dreptate, Connor?

Connor îl aprobă tăcut şi, o clipă mai târziu, chipul i se întunecă la gândul conflictului pe care îl avusese Grace cu maleficul Sidorio. Băiatul se înfioră când îşi aminti că Sidorio o închisese pe Grace în cabina ei, cu intenţia vădită de a-şi potoli setea de sânge. Însuşi căpitanul vampiraţilor se văzuse nevoit să apeleze la metode extraordinare, pentru a o salva de la o moarte sigură. Grace îi povestise cu mult calm prin tot ce trecuse, dar aceasta se datorase

probabil faptului că Sidorio fusese imediat alungat de pe corabie şi de-atunci nu se mai auzise nimic de el.

Connor se întoarse spre Bart:

— Da, au fost cu toţii foarte grijulii faţă de ea, mai puţin unul.

— Asta şi voiam să spun, zise Bart. Trebuie să fim deschişi şi să nu-i judecăm pe ceilalţi numai după meritele sau defectele unui singur individ. În fiecare grup de oameni există şi persoane bune, şi elemente negative…

— Bart, dar tipii ăştia nu sunt oameni, nu? îl întrerupse Jez. În definitiv, în loc de picioare au cozi de sirene.

Connor se aşteptă ca Bart să răbufnească înfuriat la auzul acestor cuvinte, dar, în schimb, Bart zâmbi liniştit:

— Jez, nu-i frumos să subestimezi un echipaj întreg, doar pentru simplul fapt că sunt puţin diferiţi de noi. Ah, uite că tocmai se trezesc.

Prietenii urmăriră privirea lui Bart de-a lungul punţii – unde, unul câte unul, membrii echipajului îşi dădeau la o parte păturile şi îşi ridicau spătarele scaunelor. Vigoarea părea să-i fi animat dintr-o dată, căci începură imediat să râdă şi să vorbească unii cu alţii. După cum le spusese şi Flynn, odihna îi readusese cu bine în lumea de deasupra apei. Băieţii o priviră pe Kally cum îşi întoarse scaunul şi porni numaidecât spre ei.

— Bună dimineaţa, piraţi! îi întâmpină Kally strălucitoare. Cum vă simţiţi?

— Splendid! spuse Bart radios, întinzându-şi braţul şi luând-o pe tânără de mână.

Cei doi arătau asemenea unui cuplu aflat de multă vreme împreună şi nici pe departe ca doi cunoscuţi care se întâlniseră cu doar o seară în urmă. Kally era minunată. Văzând-o din nou şi ascultându-i glasul zglobiu, Connor îşi dădu numaidecât seama de sentimentele pe care le trăia Bart. Cu excepţia cozii de peşte, Kally era o fată ca oricare alta – sau, mai bine spus, o fată obişnuită, dar totodată foarte frumoasă, inteligentă şi nostimă. Momentul părăsirii vasului avea să fie unul greu – îndeosebi pentru Bart –, dar

acest lucru nu va fi în niciun caz provocat de marinarii de pe *Lorelei.* Membrii echipajului erau cu toţii minunaţi, aşa cum de altfel le era şi vasul. Connor hotărî să lase grijile deoparte şi să se bucure la maxim de şederea la bordul ambarcaţiunii.

— Băieţi, strigă Joao alăturându-li-se, haideţi să luăm micul dejun!

Ziua trecu repede la bordul vasului. După micul dejun, membrii echipajului făcură o nouă baie în ocean. Tinerii piraţi îi însoţiră din nou şi, de această dată, în timp ce înota alături de ei, Connor nu se mai arătă câtuşi de puţin mirat de faptul că noii săi prieteni aveau aripioare luminescente şi că puteau vorbi sub apă.

Când reveniră pe punte, în timp ce se ştergea cu un prosop, Connor întrebă când vor ajunge în Golful Infernului.

Joao îi zâmbi:

— De-abia aştepţi să faci şi acolo o scufundare, nu? Ei bine, nu-ţi face griji, pentru că vom ajunge cât de curând. Între timp, avem o mulţime de distracţii…

Connor zâmbi larg. În comparaţie cu timpul petrecut pe *Diablo,* o zi pe *Lorelei* era o adevărată binecuvântare. Neavând nimic de făcut, putea să-şi petreacă timpul liber perfecţionându-şi tehnica la jocul de cărţi bluejack, să se bronzeze, să savureze aperitive delicioase şi să sporovăiască vrute şi nevrute cu Jez, Lika şi Joao.

Bart nu li s-a alăturat, rămânând toată ziua alături de Kally. Ori de câte ori Connor privea spre ei, îi vedea vorbind sau râzând împreună, ca doi prieteni foarte vechi – sau chiar mai mult decât prieteni. Connor se întrebă ce ar avea atât de multe de vorbit, dar bănui că, probabil, discuţiile nu le erau cu nimic mai profunde decât taifasul pe care el îl întreţinea cu ceilalţi marinari.

Flynn cârmea vasul foarte lin – atât de lin, încât, în majoritatea timpului, nici nu-ţi puteai da seama că se afla în mişcare. Într-un târziu, soarele scăpătă după orizont şi

amurgul lăsă curând locul întunericului împestriţat de stele. După ce cinară, Joao zdrăngăni la chitară, iar Lika, Teahan şi Diani le cântară oaspeţilor piraţi cântece marinăreşti.

Connor îl văzu la un moment dat pe Bart luând-o din nou de mână pe Kally. La sfârşitul ultimului cântec, cei trei piraţi aplaudară, iar Jez şi Connor se apropiară să-l felicite pe Joao.

— Foarte frumos, prietene, îi zise Jez.

Joao le zâmbi:

— Ştiţi şi voi să cântaţi la vreun instrument? Nu? Dacă vă face plăcere, vă pot învăţa câteva acorduri.

Puţin mai târziu, Bart şi Kally li se alăturară şi Bart îşi puse palmele pe umerii lui Connor şi ai lui Jez, spunându-le:

— Băieţi, aş vrea să vă spun ceva.

— Vă lăsăm să discutaţi singuri, spuse Kally, făcându-i semn lui Joao s-o urmeze.

Fără prea mare tragere de inimă, Joao puse chitara jos şi cei doi se îndepărtară, lăsându-i singuri pe Cei Trei Corsari.

Capitolul 7

Ruptura

— Ce s-a întâmplat? întrebă Connor.

— Ah, nimic neobişnuit, spuse Bart. Băieţi, mâine când ne vom întâlni cu *Diablo*, cred că eu voi rămâne pe *Lorelei.*

Jez rămase cu gura căscată:

— *Ce!?*

Connor se încruntă. Înţelegea foarte bine cât de ispititoare era ideea de a rămâne pe *Lorelei* – în special pentru Bart, ale cărui sentimente pentru Kally erau evidente –, dar chiar şi aşa...

— Nu-mi vine să cred, îi zise el. Toată viaţa ai vrut să fii pirat. Asta mi-ai spus chiar tu, în prima mea noapte petrecută pe *Diablo,* îţi aminteşti?

Bart dădu din cap:

— Bineînţeles, prietene. Fireşte că-mi aduc aminte, dar lucrurile se schimbă. Oamenii se schimbă. Eu nu sunt genul de om care se hotărăşte numai după ce scrie o listă cu argumente pro şi contra. Eu mă conduc întotdeauna după ce-mi spune inima. Şi, în momentul de faţă, simt că trebuie să rămân alături de Kally şi de ceilalţi.

— Nu poţi face aşa ceva! interveni Jez, reuşind în sfârşit să închege o propoziţie. Connor are dreptate – toată viaţa te-ai pregătit să devii pirat. Pe *Diablo* am ajuns amândoi *în urmă cu opt ani* – opt ani, ţine minte. Ai de gând să dai cu piciorul acestor ani doar pentru un moft şi pentru domnişorica aia din scaun?

Bart îl privi înfuriat:

— Să nu-i mai spui aşa. Şi să nu-ţi închipui vreo clipă că mi-a fost uşor să iau această hotărâre. Toată ziua am vorbit despre asta şi, dacă aş putea să mă împart în două, aş fi cel mai fericit om din lume. Un Bart care să se întoarcă alături de voi pe *Diablo,* şi un altul care să rămână

aici şi să-i ajute pe Kally şi pe Flynn.

— Ce vrei să *spui? Cum să-i ajuţi?* întrebă Jez parcă nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Flynn este bătrân, răspunse Bart. Până acum s-a îngrijit foarte bine de echipajul său, dar, pe zi ce trece, îşi pierde din puteri şi nu va mai putea fi multă vreme căpitanul vasului. Şi, oricât de independenţi ar fi aceştia, tot au nevoie de cineva care să-i ajute. Nu pot supravieţui singuri.

— Ei poftim! clătină Jez din cap. Se vede clar că te-a fermecat!

— M-a fermecat?!

— Cum altfel îţi poţi explica vorbele? Ai urcat la bordul acestui vas cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă, ca un pirat matur şi lucid, şi, deodată, vrei să renunţi la totul pentru ea!

— Nu o fac numai pentru Kally.

— Bart, nu te mai ascunde după deget, spuse Jez. Te cunosc de multă vreme şi nu mă poţi păcăli. Nu-mi zice că faci asta pentru cine ştie ce scop nobil, căci ştim cu toţii cât eşti de sensibil în faţa frumuseţii feminine. Şi Kally este cu adevărat frumoasă. Nu am nicio îndoială în această privinţă, clătină Jez din cap. Dar chiar şi în ciuda frumuseţii, Kally rămâne totuşi o *sirenă.*

— Ei îşi spun *cozi-de-peşte,* îl corectă Bart surprinzător de calm.

— Numeşte-i cum doreşti, cozi-de-peşte… kulullu… naiade… ondine… Nu are nicio importanţă cum le spui, pentru că nimic nu poate schimba faptul că sunt pe jumătate peşti, pe jumătate oameni şi îi ispitesc pe marinari spre pieire.

— Chiar de-ar fi adevărat ce spui, ea nu *mă* ispiteşte spre nicio pieire. Eu n-am spus nimic despre *moarte,* ci am vorbit numai despre *viaţă* – despre viaţa mea, pe care vreau să mi-o trăiesc aici, pe *Lorelei.*

Jez ridică din umeri:

— Asta nu-i viaţă. Nu-i de tine aşa ceva. E mai degrabă

o moarte lentă.

În timp ce piraţii deveneau tot mai înflăcăraţi şi mai gălăgioşi, Connor observă că membrii echipajului începură să se apropie curioşi de ei şi, câteva clipe mai târziu, se strânseseră grămadă în jurul lor. Connor şi Joao se priviră uşor stânjeniţi.

Epuizându-şi cuvintele şi descărcându-şi sufletul, Bart şi Jez se opriră dintr-odată din ceartă şi, pe neaşteptate, Jez îşi dădu seama că nu mai erau singuri.

— Sirene afurisite! strigă el, privind furios în jurul său, după care îşi croi drum printre scaunele rulante ale acestora şi mărşălui nervos în cealaltă parte a punţii.

Kally se apropie de Bart. Tânăra îl privi tristă şi se uită apoi spre Jez.

— O să-şi revină, îi zise ea strângându-i cu tandreţe mâna. Are nevoie de timp pentru a se obişnui cu ideea, dar sunt convinsă că o să se răzgândească până mâine, când ne vom întoarce în *Calle del Marinero.* O să vezi că am dreptate.

Connor privi în lungul punţii. Jez ajunsese la proră. De acolo nu ar mai fi putut decât să sară peste bord – o alegere deloc potrivită, având în vedere că se aflau în mijlocul oceanului.

Connor se uită înapoi la Bart. Aşa să se termine oare prietenia Celor Trei Corsari? Chiar dacă Bart era convins că nu-l înşela instinctul, Connor simţea cu totul altceva. Pe *Lorelei* era ceva în neregulă.

Băiatul văzu încă o dată chipul surorii sale şi îi auzi avertismentul: *Pericol, în adâncuri.* De-acum ştia însă la ce se referea acesta. Primejdia o reprezentau Kally şi ceilalţi marinari ai vasului, care izbutiseră să-l îndepărteze pe Bart de prietenii săi, de familia sa de piraţi. Connor, cu toate că nu voia să fie nevoit să aleagă una dintre părţi, se duse să-l liniştească pe Jez. Bart o avea de-acum pe Kally. Jez era cu totul singur.

Capitolul 8

Rechinul

Sidorio – vampiratul renegat – se odihnea la doi stânjeni în adâncul oceanului, într-un loc complet întunecat, departe de lumina soarelui. Bezna îi impregna întreaga fiinţă şi părea să-i pătrundă în urechi, în nări şi în orbitele ochilor cu aceeaşi forţă ca şi apa – exact aşa cum îi plăcea şi lui. Lumina era pentru el o adevărată pacoste. Alţii se agaţă de lumină şi se tem cumplit de întuneric, zâmbi el. Cât de mult ar detesta ei un asemenea loc.

Şi totuşi, multe creaturi o duc bine în acest loc, gândi vampiratul, în timp ce privea un mic banc de ciclostomi oceanici, care se hrăneau dintr-o halcă de balenă, scăpată probabil de un răpitor. Aceşti peşti de-abia dacă îşi merită numele de „peşti”. Asemănători ţiparilor, nu aveau totuşi luciul solzilor acestora, ci semănau mai degrabă cu nişte viermi groşi – nişte creaturi dezgustătoare, care se hrăneau numai cu mortăciuni, incapabile să vâneze şi să-şi ucidă singure prada. *Din moment ce nu au dinţi, este şi normal să fie aşa,* gândi Sidorio, trecându-şi limba peste auriul incisivilor.

Lipsurile ciclostomilor erau însă din plin compensate prin inventivitate. Cu toate că nu aveau dinţi, reuşeau să molfăie într-un ritm ameţitor carnea până la oase şi, chiar dacă arătau cât se poate de respingători, dădeau dovadă de o cruzime cumplit de eficace – o combinaţie pe care Sidorio nu putea să n-o admire.

Sidorio observă un nou vizitator sosit în bezna apelor – un rechin-ciocan. La prima vedere nu era cu mult mai arătos decât un ciclostom, dar caracteristicile personalităţii rechinului compensau mult hidoşenia acestuia. Şiret şi sigur pe el, rechinul se apropie de ciclostomi. Necrofagii îşi continuară însă ospăţul până în

ultima clipă, după care se îndepărtară. Nu avea niciun rost să se pună cu un rechin.

Vampiratul privi cum prădătorul zvâcni spre halcă şi luă o înghiţitură. Posibil să nu fi fost pe gustul lui – sau dorea probabil să demonstreze ceva –, căci lăsă carnea în pace şi se depărtă. Ciclostomii reveniră imediat şi, aşa cum le stătea în fire, reîncepură să sugă şi să molfăie avizi din halcă.

Rechinul se apropie de Sidorio, şi vampirul recunoscu imediat trufia caracteristică puţinelor creaturi ce străbat atât adâncurile întunecate ale oceanului, cât şi apele luminoase de deasupra. Sidorio întinse un braţ şi rechinul se apropie şi îl împinse cu botul, după care se retrase puţin şi se ridică în apă. De-acum stăteau faţă în faţă. Sunt egali. *Da,* gândi Sidorio, *ai dreptate. Amândoi suntem la fel. Amândoi cunoaştem atât lumina, cât şi întunericul. Suntem amândoi liberi să alegem orice dorim.*

Vampiratul îl privi în ochi şi îşi dădu seama că rechinul avea chef de joacă. Animalul se ridică şi Sidorio îl urmă. Rechinul părea să-l cheme în tăcere – ca şi cum ar fi vrut să-i spună că în apele de mai sus putea avea parte de câteva distracţii vânătoreşti. Sidorio înotă în forţă în urma rechinului. Sosise vremea să părăsească pentru o vreme adâncurile întunecate ale oceanului.

Avea chef să pornească la vânătoare.

Capitolul 9

Golful Infernului

Apele Golfului Infernului străluceau liniştite în razele de dimineaţă ale soarelui. *Separe că am navigat toată noaptea pentru a ajunge aici,* gândi Connor. Oare Flynn nu dormea niciodată? Nici nu era de mirare că arăta atât de slăbit.

În ciuda numelui, golful era un loc foarte frumos. Privind în jur, Connor trăi un profund sentiment de linişte, când, deodată, din apele calme ale oceanului ţâşni la suprafaţă o pereche de delfini. Connor îi urmări încântat cum înotau pe lângă vas, cufundându-se şi sărind zburdalnici din apă. Puţine erau priveliştile care i-ar fi putut produce o bucurie mai mare la trezire.

Odată ce delfinii se îndepărtară, evenimentele serii trecute îi reveniră năvalnic în minte. Connor îşi coborî privirea pe punte, unde Jez părea să aibă un somn foarte agitat. Alături de el era un loc gol. Bart nu dormise lângă ei noaptea trecută. *Despărţirea pare să se fi produs, căci nici n-am plecat de pe vas, şi Bart caută deja să rupă toate legăturile dintre noi.*

Privind spre membrii echipajului, îi văzu pe aceştia dormind pe scaunele lor, înghesuite în mijlocul punţii. Bart era întins pe o bancă, nu departe de Kally. Văzând aceasta, Connor luă o decizie. Trebuiau să profite de această situaţie.

— Jez, trezeşte-te! şopti el, înghiontindu-şi prietenul.

— *Ceee?*

— Trezeşte-te! repetă Connor. Şi caută să nu faci prea mult zgomot.

Jez îşi deschise pleoapele şi clipi:

— Cât e ceasul?

— N-are importanţă, spuse grăbit Connor. Cozile-de-

peşte încă dorm şi aceasta este ultima noastră ocazie de a vorbi cu Bart şi de a-l convinge să-şi schimbe hotărârea.

Jez îl aprobă. Era limpede că nici el nu uitase ce se întâmplase seara trecută.

— Aşteaptă-mă aici! spuse Connor. O să-l conving să vină la noi.

Connor porni desculţ pe punte şi, fără să facă vreun zgomot, după câţiva paşi se văzu în apropierea marinarilor ce dormeau înghesuiţi unii lângă alţii.

Încet şi categoric, băiatul îşi întinse mâna spre Bart, dar, înainte de a apuca să-l atingă, Bart deschise deodată ochii şi îl întâmpină pe băiat cu un surâs.

— Vrei să vorbim? şopti Connor. Acolo?

Bart consimţi.

— Fireşte, prietene, răspunse Bart la fel de încet.

După ce se ridică, porniră amândoi spre prora vasului, unde Jez îşi ridică palma şi Bart îl salută în tăcere.

— Prietene, îmi pare rău pentru tot ce-am spus aseară, îi zise Jez.

— Şi mie, se scuză Bart. Toată noaptea m-am gândit la cele întâmplate şi n-am închis un ochi. Băieţi, nici prin gând nu mi-a trecut să vă rănesc – voi sunteţi prietenii mei cei mai buni. Ştiţi bine asta, nu?

Jez şi Connor îi confirmară tăcuţi.

— Tocmai de aceea vrem să fim siguri că eşti ferm convins de hotărârea pe care ai luat-o, zise Jez.

— Sunt foarte sigur, răspunse Bart pe un ton care îl făcu pe Connor să-şi dea seama că nu era chiar atât de convins pe cât spunea.

— Ce-ai zice să mergem pe *Diablo*... începu Jez, oprindu-se imediat ce-l văzu pe Bart clătinând din cap. Stai puţin, reluă Jez. Aşteaptă să auzi ce vreau să-ţi spun! Ce-ai zice să ne întoarcem pe *Diablo* şi să...

— Cu căpitanul Wrathe? întrebă mirat Bart.

— Sunt convins că are cu siguranţă o soluţie pentru problema acestor marinari, continuă Jez. Connor, ce crezi, n-am dreptate?

Connor îşi închipui cum ar fi arătat o asemenea scenă, când Bart s-ar fi văzut nevoit să-i spună lui Molucco Wrathe că, după opt ani de zile petrecuţi sub comanda lui, s-a hotărât să încalce toate legămintele pe care le luase ca pirat, pentru a se îngriji de un vas cu sirene. Parcă şi vedea nuanţele intense de roşu pe chipul lui Molucco, în timp ce reflecta asupra planurilor lui Bart – după care căpitanul îl refuza brusc.

— Cred că-i o idee bună să discutăm şi cu Molucco despre aceste lucruri, spuse Connor dând calm din cap. Bart, el nu-i doar căpitanul nostru – şi spun asta pentru că l-am auzit chiar eu vorbind despre tine ca despre propriul său fiu.

— Serios? întrebă surprins Bart. A spus Molucco aşa ceva?

— Da, îi confirmă Connor, simţindu-se destul de rău că fusese nevoit să mintă, sau, mai bine spus, că exagerase puţin adevărul. Însă era hotărât să facă tot posibilul să-l salveze pe Bart.

— Poate că m-am cam grăbit, spuse Bart. Băieţi, dar voi mă ştiţi bine! Uneori sentimentele îmi cam întunecă raţiunea.

Văzând că au reuşit să câştige puţin teren, Jez îl luă uşor de umăr:

— Prietene, nu-i nimic în neregulă cu asta. Cu toţii ne mai lăsăm câteodată conduşi de sentimente. În plus, Kally este o fată foarte frumoasă. Nici nu-i de mirare că te-ai îndrăgostit.

Bart se întoarse şi privi în direcţia ei. Connor îi urmă privirea şi se înfioră când văzu că membrii echipajului începeau să se trezească. Nu mai aveau mult timp la dispoziţie. Chiar dacă izbuteau să-l convingă pe Bart să-şi schimbe hotărârea, Connor avea totuşi sentimentul că lucrurile nu s-ar fi oprit acolo.

— Băieţii ăştia chiar au nevoie de mine, spuse Bart.

Jez îl întoarse pe Bart cu faţa spre ei:

— Nu, spuse Jez cu blândeţe. Ei au nevoie de *cineva,* iar

noi îi putem ajuta să găsească această persoană. Destinul tău este pentru lucruri mai măreţe – pentru o corabie a ta, un vas cu *piraţi*...

— În plus, interveni Connor, şi *noi* avem nevoie de tine – suntem prietenii tăi. Suntem cu toţii o familie de piraţi – Molucco şi Cate... Îţi dai seama cum se va simţi Cate, când va auzi că ai dispărut şi nici măcar nu ţi-ai luat la revedere de la ea?

— Cate... spuse melancolic Bart.

Connor se felicită în sinea lui pentru această lovitură de maestru – dar nu mai avea vreme de pierdut. Kally îşi ridicase deja spătarul şi se uita la ei. Posibil să fi fost o părere provocată de razele soarelui, dar Connor avu pentru o clipă impresia că vede pe chipul tinerei umbra furiei. Fata se întoarse, îl ajută pe Joao să-şi ridice spătarul şi, după ce-i şopti ceva, îşi îndreptară amândoi privirile spre cei trei piraţi.

Connor se întoarse spre Bart – dar de-acum nu-i mai putea spune nimic. În fond şi la urma urmei, decizia îi aparţinea doar lui Bart.

— Nu te îngrijora, prietene, spuse Bart. Ştiu bine ce-am de făcut.

Capitolul 10

În adâncuri

— Ooo! spuse Connor, zărind un banc de peşti argintii ce înotau foarte aproape de suprafaţa oceanului. Apa este atât de limpede... Sunt sigur că scufundările sunt magnifice aici!

Joao râse:

— Vei vedea cât de curând! Crezi că eşti pregătit?

— Mai întrebi? spuse Connor, radiind de fericire şi simţind că nu-şi mai poate stăpâni entuziasmul. Cu toate că se afla în lateralul vasului, putea vedea foarte bine bogăţia multicoloră a vieţii marine care îl aştepta în ocean. Şezând pe punte într-un costum de cauciuc, strâns lipit de corp şi îmbăindu-se în razele soarelui, băiatului nu-i venea pur şi simplu să creadă cât de bine decursese totul. Cei Trei Corsari erau din nou împreună! Cozile-de-peşte primiseră cu bucurie vestea deciziei pe care o luase Bart – şi nici măcar Kally nu se arătase nemulţumită de faptul că piratul se răzgândise în hotărârea lui. La rândul său, Flynn râsese şi le spusese că nici vorbă să fi avut de gând să renunţe prea curând la statutul său de căpitan. Tevatura nu fusese decât o furtună într-un pahar cu apă – o furtună provocată de euforia permisiei şi, probabil, de farmecul straniu pe care îl exercitaseră asupra lor membrii echipajului şi vasul *Lorelei.*

— De-abia aştept să mă cufund acolo, spuse Jez aşezându-se alături de Connor, îmbrăcat într-un costum de cauciuc. Trebuie să fie ceva deosebit, nu?

Connor îi confirmă tăcut. Nici el nu mai avea răbdare. Întreaga dimineaţă făcuseră exerciţii de respiraţie şi se simţea cu adevărat pregătit. Exerciţiile, numite *pranayama,* aveau menirea de a le încetini bătăile inimii înainte de scufundare. Cu cât inima pulsează mai încet, cu

atât se vor putea cufunda mai în adâncuri.

Bart li se alătură şi el, însoţit îndeaproape de Kally.

— Kalypso! strigă Flynn de la timonă. Vrei să vii, te rog, puţin?

Kally ridică din umeri şi îşi întoarse scaunul.

— Cei destoinici n-au o clipă de odihnă! spuse ea, lovindu-l prieteneşte pe Bart peste umăr, înainte de a ţâşni în viteză pe punte.

— Se pare că nu-i deloc deranjată de hotărârea ta, spuse Jez trăgându-şi fermoarul combinezonului.

— Am discutat foarte mult amândoi, răspunse Bart, şi o să ţinem în continuare legătura.

Bart se aşeză lângă prietenii săi şi începură să se pregătească împreună pentru scufundare. În timp ce urma instrucţiunile precise pe care Joao i le dădea din apă, Connor simţea cum pulsul i se încetinea tot mai mult. Deşi corpul îi era perfect liniştit, în sinea lui era pe deplin conştient de faptul că se simţea foarte energic şi entuziast. Scufundarea în Golful Infernului era un mod perfect de a-şi încheia sfârşitul de săptămână.

Alături de Jez şi Bart, Connor îşi ţinea picioarele atârnate pe marginea vasului. În apa ce li se întindea în faţă, alte două cozi-de-peşte – Loic şi Musimu – se cufundaseră deja pe fundul oceanului, pentru a prinde în adâncuri o funie de care atârnau câteva greutăţi pentru scufundare.

— Cât e de adâncă apa? întrebă Bart imediat ce Loic ieşi la suprafaţă.

— Nu cred că ai vrea să afli, îi zâmbi Loic. Oricum, aici nu-i vorba să te cufunzi cât mai adânc, ci mai ales să redescoperi oceanul – şi, într-un anume fel, să te redescoperi *pe tine.*

— Are dreptate, spuse Joao. Cel mai important lucru este să fiţi în permanenţă relaxaţi, atât trupeşte, cât şi mental. Nu vă avântaţi să coborâţi cât mai iute. Dozaţi-vă eforturile şi nu vă grăbiţi, aşa încât să vă păstraţi cât mai mult rezerva de oxigen. Coborâţi pe lângă funie şi n-aveţi

nicio grijă, pentru că suntem lângă voi, îi încredinţă Joao. În regulă, acum săriţi pe rând – mai întâi Connor, apoi Jez şi la urmă Bart.

Connor îşi privi prietenii. Jez şi Bart îşi întinseră braţul drept şi toţi trei îşi uniră pumnii, strigând:

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi!

— Gata! strigă Bart. Sărim!

Connor îşi trase ochelarii, îşi verifică labele de scafandru şi plonjă. După ce ieşi la suprafaţă, privi spre punte şi, când Jez sări în apă, îl văzu pe Flynn apropiindu-se de Bart, căruia îi şopti ceva.

— O să cobor şi eu numaidecât, le strigă Bart. Flynn m-a rugat să-l ajut puţin la vela mare, aşa că puteţi începe fără mine.

Connor îşi ridică degetele mari în semn că a înţeles şi, deodată, o rază de lumină căzu pe un ochi de apă din faţa lui şi, spre marea lui surprindere, văzu clar chipul surorii sale, Grace, care îl privi fix şi îi vorbi cât se poate de clar:

Pericol, în adâncuri.

Începea să devină absurd. Grace nu putea face aşa ceva – era imposibil. Chiar dacă înflăcărarea începuse să-i joace feste, Connor era absolut convins că totul va fi în regulă. Joao, Loic şi Musimu îi stăteau alături, pentru a-l *ajuta* în caz de nevoie. Nu avea de ce să se teamă. Trebuia să-şi păstreze calmul. Connor repetă încă o dată exerciţiile de respiraţie profundă.

Bătând din picioare, tulbură luciul apei şi imaginea surorii lui dispăru dintr-odată. După ce clătină din cap pentru a-şi limpezi gândurile, Connor scuipă în masca de scufundare, o şterse şi îşi acoperi ochii, după care se cufundă în apă şi desprinse una din greutăţile de pe funie.

— Bravo, se auzi glasul încurajator al lui Joao. Nu te grăbi. Contopeşte-te cu apa.

Connor nu mai consideră deloc straniu faptul că putea auzi sub apă glasul lui Joao. Tot ce-l interesa era faptul că Joao îi vorbea foarte calm şi îl ajuta să devină cât mai relaxat. Connor îşi apropie braţele de funie şi continuă să

se cufunde. Relaxându-se tot mai profund, totul i se părea complet diferit şi ajunsese să-şi simtă bătăile lente şi constante ale inimii şi zvâcnirile fiecărui muşchi în parte – din cap şi până în picioare –, de parcă s-ar fi contopit într-adevăr cu apa. Posibil ca aceasta să fi fost o trăire similară celei pe care o simţeau sirenele.

— Excelent! îi spuse încurajator Joao. Dacă vrei, poţi da drumul frânghiei.

Privindu-şi mâinile în apropierea funiei, deasupra greutăţii, Connor îşi dădu seama că nu mai avea timp de pierdut şi, desprinzându-şi braţele, se depărtă înot de funie. Joao apăru imediat lângă el.

— Foarte bine, îi spuse Joao. Capacitatea ta pulmonară este demnă de remarcat.

Coborâseră mai bine de douăzeci de metri în adâncurile albastre ale oceanului. O pisică-de-mare trecu foarte liniştită prin dreptul chipului său.

— Stai liniştit, spuse Joăo. Nu-ţi va face niciun rău. De-acum aparţii acestei lumi, la fel ca şi ea.

În timp ce admirau împreună mişcările graţioase ale pisicii-de-mare, Connor se simţea de parcă ar fi căpătat acces într-o lume complet nouă. Nu-i venea să creadă că petrecuse atâta vreme doar la suprafaţa oceanului – unde nu cunoscuse decât o faţetă a vieţii.

Simţind pe neaşteptate o presiune puternică în plămâni, Connor se încruntă. Nu voia să se sfârşească totul atât de repede.

— Connor, totul este în regulă, nu te îngrijora, auzi în apropiere glasul lui Joao.

Cred şi eu că pentru tine nu-i nicio problemă, gândi Connor, asaltat de un val de avertismente mentale.

— Încă doi-trei metri, îl îndemnă Joao. Poţi să reuşeşti! Nu mai ai mult până la fundul oceanului!

Connor şovăi şi îşi aminti că mulţi spuneau că trupul este deseori mult mai puternic decât mintea.

— Concentrează-te asupra respiraţiei, îi spuse foarte liniştitor Joao. Închipuie-ţi bucuria pe care o vei simţi

odată ce vei atinge fundul oceanului!

Connor zări un banc de peşti-clovn aurii şi îşi dădu seama că nu se mai putea opri. Ajunsese foarte aproape de capătul funiei şi încă mai putea coborî.

— Aşa, Connor! spuse Joao încurajator. Încă puţin.

Connor îl văzu cu coada ochiului pe Loic alăturându-li-se. Să fi fost totul în regulă? N-ar fi trebuit ca Loic să-l supravegheze pe Jez? Sau Jez renunţase deja? Posibil ca prietenul său să nu fi fost la fel de rezistent ca el.

— Totul e-n regulă, îi spuse Joao, simţind neliniştea băiatului. Hai, Connor, nu te opri tocmai acum!

Connor îşi dădu deodată seama că nimic nu era în regulă – şi asta înainte de a vedea ochii închişi şi corpul inert al lui Jez, dus în adâncuri de Musimu. Imediat ce surprinse această imagine, Connor simţi două mâini apucându-l de mijloc şi trăgându-l puternic în jos.

— Hai, Connor, îi spuse Joao pe acelaşi ton calm. Nu vrei să ajungi în adâncuri… în adâncurile *morţii?*

O clipă mai târziu, Connor văzu fundul oceanului – dar sentimentele de împlinire pe care le-ar fi putut avea fură dintr-odată copleşite de valul rece al fricii. Cozile-de-peşte nu-i aduseseră acolo pentru a-i ajuta să-şi perfecţioneze tehnica scufundării – ci numai pentru a înlătura obstacolele care îl împiedicau pe Bart să rămână pe *Lorelei.* El şi Jez le stăteau în cale şi trebuiau ucişi! Să fi fost chiar atât de disperaţi după un căpitan?

Planul lor avea însă o mare hibă. Bart nu era deloc prost şi cu siguranţă n-ar mai sta cu Kally, dacă ar şti că prietenii acesteia i-au ucis cei mai buni prieteni. Numai că moartea lor s-ar putea să nu semene cu o crimă, ci cu un accident dramatic, o întâmplare nefericită pe care Joao i-o va aduce la cunoştinţă cu lacrimi în ochi şi-l va convinge pe Bart că, în ciuda insistenţelor sale şi ale lui Loic, Connor şi Jez se încăpăţânaseră să continue şi se suprasolicitaseră…

Inima băiatului începu să bată puternic – fapt deloc favorabil în situaţia de faţă. Joao şi Loic îl strângeau puternic de umeri şi, în faţa lui, pe fundul oceanului se

întindea o privelişte sinistră – un schelet, un lanţ şi, în mâinile marinarului mort, o sabie ruginită.

— Ia uite! spuse Joao râzând. Nu eşti primul pirat care ajunge pe fundul oceanului!

Ascultând îngrozit aceste cuvinte, Connor îşi dădu seama că Joao îl trădase.

— N-ar fi trebuit să se sfârşească aşa, spuse Joao de parcă i-ar fi citit gândurile. L-aţi fi putut lăsa în pace, pentru că voi nu aveţi nevoie de un alt pirat. Noi, în schimb, nu vom supravieţui fără un căpitan.

Şi ce v-aţi gândit, hai să ucidem şi să ne facem rost de un căpitan! Connor ar fi vrut să-i spună aceasta, dar ştia că, dacă şi-ar fi deschis gura, n-ar fi făcut decât să-şi grăbească moartea. În schimb, preferă să clatine uşor din cap, în speranţa că Joao îi va vedea ura din priviri.

— Nu mă privi aşa, zise Joao. Eu doar îmi ajut camarazii. Aşa cum ai fi făcut şi tu în locul nostru, îi zâmbi el. Toţi pentru unul…

— Şi unul pentru toţi! adăugă Loic, după care cei doi chicotiră într-un mod oribil.

Ochii i se închiseseră pe jumătate şi, cu toate că reuşise să-şi încetinească respiraţia, Connor ştia că avea o limită şi că nu mai putea supravieţui mult timp.

— Îşi pierde aerul, spuse Loic. Gata, lasă-l. Ne-am făcut treaba. Avem de-acum un nou căpitan.

— E chiar păcat, se auzi glasul tot mai îndepărtat al lui Joao. Era un tip distractiv. Şi celălalt la fel. Era chiar plăcut să avem şi noi nişte adversari pe măsură la jocul de cărţi.

Când se lăsă îmbrăţişat complet de întuneric, Connor îşi simţi spatele lovindu-se încet de fundul oceanului şi, deodată, totul se cufundă într-o linişte mormântală. Cozile-de-peşte se îndepărtaseră – probabil pentru a vedea ce se întâmplă cu Jez. Connor se gândi la prietenul său. Mai rezista oare Jez sau murise deja? Connor încercă să-şi alunge pentru moment această temere.

Nu era prima oară când se vedea în faţa morţii prin

înec. Cheng Li, tânăra care îl salvase mai demult, îi spusese că înecul este o modalitate blândă de a muri – el însă nu avea de gând să zăbovească şi să afle dacă fata avea sau nu dreptate. Când îşi aminti de Cheng Li, simţi dintr-odată un val puternic de energie. Tânăra era o luptătoare adevărată şi nu renunţa niciodată – cu atât mai puţin în asemenea circumstanţe. Parcă o şi auzea cum l-ar fi dojenit: *Băiete, te-am salvat de la înec doar pentru a te lăsa înecat de nişte sirene?*

Deschizându-şi ochii, se văzu faţă în faţă cu scheletul piratului şi privirea îi poposi pe sabia ruginită din mâna acestuia. *O să împrumut eu asta,* îşi spuse, întinzând braţul spre mâner. Nu îi veni deloc greu s-o ia din strânsoarea scheletului – şi se simţi de parcă marinarul chiar ar fi vrut să-i dea o mână de ajutor. De-acum începea greul, căci mişcarea sabiei prin apă era departe de a fi uşoară. Efortul era extrem de solicitant şi Connor ştia că avea foarte puţină energie şi nu putea ajunge la suprafaţă decât dacă îşi drămuia energia şi îşi ţinea respiraţia cât de mult posibil.

Îndârjit şi ferm hotărât să nu se dea bătut, Connor începu să înoate, strângând puternic sabia în mâna dreaptă.

Loic îşi opri ascensiunea când îl văzu pe Connor zbătându-se să se ridice de pe fundul oceanului.

— Se pare că este foarte rezistent, îl auzi Connor pe Joao.

Tonul batjocoritor al lui Joao îl înverşună pe Connor şi mai mult. Cozile-de-peşte porniră spre el, dar avea să-i aştepte o mare surpriză. Imediat ce Loic se apropie, Connor ridică sabia şi o vântură spre el – dar se dovedi prea lent.

Loic râse şi se feri cu uşurinţă din calea sabiei.

— Să-l lăsăm pe bietul pirat să înoate cu sabia lui ruginită, care, decât să-l salveze, mai degrabă îl va îneca, rânji el dispreţuitor.

Connor ar fi dorit să strige de disperare. Era însă prea

slăbit şi aproape că-şi pierduse răsuflarea. Simţea că nu va reuşi, indiferent dacă va da sau nu drumul sabiei. Urma să moară – acolo, în cimitirul piraţilor. Băiatul se gândi la Grace. Sora lui încercase să-l avertizeze, dar el nu o ascultase – şi, acum, nu o va mai vedea niciodată.

Deodată, apa din jurul lui se învolbură şi Connor văzu în apropiere un alt scufundător, al cărui chip familiar se apropia încet – era Bart! Prietenul său îi sărise în ajutor!

Zâmbindu-i încurajator, Bart îi luă sabia şi, zvâcnind iute în faţă, o ridică şi-i spintecă lui Joao coada.

Se auzi deodată un ţipăt asurzitor şi apa se umplu de sângele negru al acestuia – după care se dezlănţui infernul.

Capitolul 11

Sfârşitul

La strigătele lui Joao, celelalte cozi-de-peşte săriră imediat în ajutorul acestuia. Sabia îi tăiase vârful cozii şi Joao pierdea tot mai mult sânge, ce ţâşnea şi colora apa ca un fum roşu.

Bart luă trupul inconştient al lui Connor şi, dând drumul sabiei înroşite de sânge, înotă cu toată forţa spre suprafaţă, departe de cozile-de-peşte, către ape mai limpezi.

Dedesubt, sabia se scufundă încet şi nimeri exact în mâinile scheletului piratului.

Celelalte cozi-de-peşte roiau neputincioase în jurul lui Joao, a cărui coadă trunchiată zvâcnea incontrolabil şi ale cărei şiroaie de sânge păreau să fi sunat mai ceva ca nişte trâmbiţe, căci în apropiere apăru imediat un trio de rechini-ciocan. Stârniţi de mirosul sângelui, rechinii intrară înfometaţi în ceaţa roşie a apei.

Câteva cozi-de-peşte se ridicară îndată spre suprafaţă, dar Loic şi Musimu, împietriţi şi nehotărâţi, rămaseră locului, continuând să-l ţină între ei pe camaradul lor însângerat.

Rechinii se apropiară iute şi, dezvelindu-şi colţii ascuţiţi şi înfiorători, nu rămaseră prea mult pe gânduri şi nu se arătaseră nedumeriţi de peştii neobişnuiţi pe care îi atacau. Loic şi Musimu izbutiră să se salveze în ultima clipă, părăsind corpul inert al lui Joao în fălcile vorace ale prădătorilor.

Deasupra, Bart înota viguros spre suprafaţa oceanului şi se întreba cât timp mai reuşea Connor să reziste. Jez era cu siguranţă mort. Nu avea însă vreme de pierdut şi, concentrându-se doar asupra supravieţuirii lui Connor, înaintă cu ultimele forţe. Simţea că aerul îi era pe sfârşite,

dar nu avea de gând să renunţe. Le rămăsese dator cu vârf şi îndesat prietenilor săi.

Dedesubtul lor, rechinii devoraseră fără probleme prima pradă şi, în timp ce-i înconjurau gânditori pe Loic şi Musimu, între ei apăru un nou răpitor. Şi în lumea necuvântătoarelor există ierarhii şi, aşa cum ciclostomii dau întâietate rechinilor, la fel şi rechinii-ciocan lăsară respectuoşi locul nou-venitului.

Sidorio se apropie înot şi, remarcând numaidecât nedumerirea de pe chipul lui Loic şi Musimu, îşi dădu imediat seama ce gândeau: *Cum putea un om să trăiască în apă? Şi de ce nu-l atacau rechinii?* Dar, la fel ca şi ei, Sidorio nu era nici om şi nici peşte – ceea ce aveau să afle şi ei cât de curând.

Apa era deja plină de sângele lui Joao. Mirosul sângelui puse îndată stăpânire pe Sidorio şi, în faţa privirilor îngrozite ale cozilor-de-peşte, vampiratul îşi schimbă brusc înfăţişarea. Ochii îi deveniră ca două gropi de foc, în care nu se mai vedea nici urmă de umanitate, iar incisivii aurii arătau la fel de înfiorători ca şirurile de colţi ai rechinilor.

Nu mai aveau nicio posibilitate de scăpare.

Bart auzi ţipete din adâncuri, exact când îşi înălţă capul deasupra apei şi simţi pe chip răcoarea brizei marine. Tânărul îl apropie pe Connor de el. Băiatul era în continuare inconştient şi trebuia neapărat să-l urce pe *Lorelei.* Bart privi pe puntea vasului, unde îi văzu pe doi dintre membrii echipajului.

— Ajutaţi-ne să urcăm! răcni răguşit Bart, de-abia mai putând să vorbească.

Nici Kally şi nici Flynn nu schiţară vreun gest. Parcă nici nu-l auziseră.

— Vă rog! stărui Bart. Joao e mort, la fel şi Loic şi Musimu. Suntem urmăriţi de rechini. Ajutaţi-ne!

Kally şi Flynn nici măcar nu clipiră.

— Vă rog mult! strigă Bart. Connor şi-a pierdut cunoştinţa, iar Jez n-a fost de găsit. Vă rog! Am fost gata să

renunţ la tot pentru voi şi încă sunt pregătit să fac asta. Dacă mai aveţi măcar o fărâmă de omenie, ajutaţi-ne să urcăm la bord.

Kally şi Flynn nu răspunseră. Erau probabil prea şocaţi de tot ce se întâmplase. Poate că nici nu mai aveau nevoie de el.

— *Întoarce-te*, se auzi un glas şoptit.

Bart se întoarse şi văzu lângă el un schif şi două mâini înmănuşate. Fără să piardă o clipă, Bart îl ridică pe Connor cu ultimele puteri. Când străinul îl scoase pe Connor din apă şi îl întinse în barcă, Bart făcu greşeala să privească în jos, unde văzu o şuviţă de sânge spintecând apa ca o spirală şi simţi o înotătoare trecându-i foarte aproape de picioare... În acel moment, străinul îl apucă şi îl ridică teafăr în barcă.

Bart îşi ridică recunoscător capul spre salvatorul său – dar nu văzu decât un chip acoperit de o mască întunecată.

— *Eşti obosit, prietene,* se auzi încă o dată şoapta. *Ai luptat remarcabil, dar acum trebuie să te odihneşti.*

— Cine eşti? întrebă Bart, simţindu-se extrem de obosit şi având pleoapele pe jumătate închise.

Fără să-i răspundă, salvatorul se întoarse şi începu să vâslească – moment în care Bart mai văzu o persoană la picioarele sale.

— Jez! strigă el.

— *Acum doarme,* îi zise barcagiul misterios. *La fel şi Connor. Aşa cum trebuie să faci şi tu. Bart, în curând ne vom reîntâlni. Iţi datorez multe mulţumiri.*

De unde ne ştie numele? gândi Bart, iscodind masca în căutarea unor indicii care să-l lămurească. Nu văzu însă nimic deosebit şi, nemaiputând face faţă oboselii extreme, îşi sprijini spatele de marginea bărcii, închise ochii şi adormi instantaneu.

— *Sunt în siguranţă,* spuse luntraşul mascat, în timp ce îndepărta iute schiful de Golful Infernului.

Capitolul 12

Dezmeticirea

Connor deschise ochii şi se holbă o clipă la luminile orbitoare din *Calle del Marinero.*

Era întins pe puntea micuţului lor velier. Mintea îi era complet cufundată în ceaţă şi, când Connor se răsuci într-o parte şi îi văzu alături pe Bart şi pe Jez, simţi în tâmple o durere atât de puternică, încât gemu şi îşi trezi prietenii fără să vrea.

— Unde suntem? întrebă încet Bart dezorientat complet.

— În *Calle del Marinero,* răspunse Connor.

— Ce zi e azi? întrebă Jez.

— Asta nu mai contează, spuse Bart. De ce suntem aproape dezbrăcaţi? Unde ne sunt hainele?

Era o întrebare la care Connor, oricât s-ar fi străduit, nu-i putea găsi răspuns.

Deodată, chipul lui Bart căpătă o nuanţă plumburiu-verzuie:

— Cred c-am să vomit, spuse el foarte calm, după care se aplecă peste marginea vasului.

Connor zâmbi larg şi clătină din cap.

— Au! exclamă el, spunându-şi să nu-şi mai mişte capul o vreme.

— E mult mai bine! zise Bart ştergându-se la gură.

— Încântător, spuse Jez.

Connor se ridică în capul oaselor şi, imediat ce-şi îndreptă spatele, zări în depărtare un vas familiar apropiindu-se de oraşul plutitor unde îşi petrecuseră weekendul.

— A sosit şi *Diablo*, spuse Connor. Au venit să ne ia!

— Deja? întrebă Bart.

— Înseamnă că-i duminică, spuse Jez.

— Aşa s-ar părea, zise Connor. Îşi mai aminteşte vreunul dintre voi cum anume ne-am petrecut permisia?

Jez dădu negativ din cap. Bart se arătă la fel de nedumerit – după care zâmbi larg:

— Înseamnă că ne-am distrat de minune, nu? Din moment ce suntem pe jumătate dezbrăcaţi şi nu ne mai aducem aminte de nimic!

— Posibil, spuse Connor, remarcând ceva şi adăugă zâmbind: Uitaţi-vă, m-am ales cu un tatuaj!

Băiatul îşi întinse antebraţul şi le arătă prietenilor săi desenul ce înfăţişa trei săbii cu mânerele împletite. Pielea îi era încă roşie şi sensibilă dedesubtul desenului, dar, în afară de asta, tatuajul arăta perfect.

Bart şi Jez îşi întinseră şi ei braţele.

— Ia uite, spuse Bart. Toţi avem acelaşi tatuaj!

— Şi arată la fel! spuse Jez, privindu-şi antebraţul.

— *Aproape* la fel, zise Connor. Desenul de pe mâna lui Bart are ceva în plus – puţin mai jos de săbii.

Ceilalţi se uitară mai atenţi.

— Da, spuse Bart. Ce-i asta?

— Pare o literă, zise Jez. Litera K.

— De ce K? întrebă mirat Bart.

— Habar n-am! spuse Jez, clătinând din cap.

— Eu nici atât, zise Connor nedumerit de acest mister. Este totuşi un tatuaj a-ntâia, nu?

Jez zâmbi larg:

— Un suvenir în cinstea primei permisii a celor Trei Corsari!

— Să sperăm că din următoarea permisie ne vom aminti mai multe, spuse Bart. Apropo, şi voi vă simţiţi capul de parcă v-ar fi fost deschis ca o scoică?

— Da! strigară simultan Jez şi Connor.

— Toţi pentru unul… spuse foarte încet Bart.

— Şi unul pentru toţi! îi răspunseră aproape în şoaptă prietenii săi.

Diablo opri în apropierea golfului – căci era mult mai uşor pentru un mic velier să-şi croiască drum spre corabie,

decât pentru *Diablo* să intre în port.

Bart desfăcu parâmele ce ţineau barca la chei şi Connor îşi reluă locul la cârmă. Când se întoarse şi aruncă o ultimă privire spre *Calle del Marinero,* durerea de cap deveni atât de puternică, încât îl forţă să-şi închidă ochii şi, pentru o clipă, prin minte i se succedară fulgerător o serie de imagini ciudate. *Un bar întunecos. Două braţe încleştate. Roţi. Un vas splendid. Jocuri de cărţi. Chipul surorii sale. Pericol, în adâncuri. Chipul unei fete. Zvâcnirea unei cozi. Farmece. Adâncul oceanului. O pisică-de-mare. Un banc de peşti aurii. Şi apoi… întuneric.*

Connor îşi deschise ochii şi încercă zadarnic să păstreze aceste imagini, înlocuite dintr-odată de rânjetul lui Bart.

— Prietene, hai să-ţi dau un sfat. Un vas este mult mai uşor de cârmit cu ochii deschişi, îi zise el, după care ridică din umeri şi adăugă: Părerea mea.

Connor luă mânerul cârmei şi îndreptă barca spre *Diablo.* Prima sa permisie, complet învăluită în mister, luase de-acum sfârşit.

Un minunat vas cu vele pătrate plutea în derivă în largul oceanului cufundat în beznă.

La bordul vasului *Lorelei,* Sidorio îi privea pe membrii supravieţuitori ai echipajului, amorţiţi în scaune. Arătau cu toţii slăbiţi şi epuizaţi, şi nu din puţini saci impermeabili gâlgâiau şuviţe mici de sânge.

— Aşadar, spuse el, am auzit că aveţi nevoie de un nou căpitan şi, spre norocul vostru, eu sunt disponibil şi pot ocupa imediat acest post.

Vampiratul nu se arătă însă descurajat de privirile dispreţuitoare cu care îl întâmpinară Kally, Teahan, Lika şi ceilalţi supravieţuitori. În vocabularul lui Sidorio, dispreţul era doar la un pas distanţă de respect. Vampiratul zâmbi.

— Astăzi m-aţi impresionat foarte mult, spuse el. Să ştiţi că aţi putea forma o echipă imbatabilă, dacă v-aţi mai îmbunătăţi puţin calităţile. Aveţi câteva mişcări de primă

clasă, precum şi un apetit frumuşel pentru violenţă – trăsătură pe care o putem îmbunătăţi semnificativ.

Întorcându-se şi văzându-l pe Flynn şchiopătând dărâmat pe punte, Sidorio clătină din cap:

— Tataie, cred că de tine nu vom mai avea nevoie în noua noastră organizare, chicoti vampiratul. Odihneşte-te, simte-te ca acasă şi vom vedea mai târziu ce-o să facem cu tine.

Privindu-i pe ceilalţi, Sidorio observă că le atrăsese pe de-a-ntregul atenţia şi că toţi îl priveau împietriţi – exact aşa cum îi plăcea.

Era începutul unei noi călătorii, gândi Sidorio întărit. După atâtea mii de ani petrecuţi pe ape, voiajul său începea în sfârşit cu adevărat. Sidorio se simţea de parcă se trezea din cel mai profund somn posibil – ori se înălţa din cele mai întunecate adâncuri. Înainte de a ajunge din nou să se odihnească, îi vor şti numele toţi cei ce navighează pe oceanele şi mările lumii – îl vor respecta şi se vor *teme* cumplit de el.

Avea foarte multe de făcut.

Vampiraţii se vor întoarce în… *Vremurile terorii*